

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Миољуб Виторовић,**
- **пуномоћници оштећених, Наташа Кандић и адвокат Драгољуб Годоровић,**
- **сви оптужени,**
- **браниоци, адвокати Здравко Крстић, Игор Олујић, Војислав Вукотић, Миладин Живановић, који ће на овом претресу мењати и адвоката Миодрага Планојевића, Јасмина Живић, Бранко Лукић, Бранко Димић, Гордана Живановић, Слободан Живковић, Бранислава Фурјановић, Радослав Шошкић.**

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 9 часова и 37 минута.

Главни претрес се наставља испитивањем оптуженог Радисава Јосиповића, на СЕ УДАЉУЈУ из суднице остали оптужени који нису испитани и саопштава им се да ће сутра главни претрес бити настављен, а Јовану Димитријевићу да сачека у судском ходнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево можете да изађете, нека уђе, нека приђе за пулт оптужени Радисав Јосиповић и оптужени Дарко Перић да наставимо тамо где смо јуче стали.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, господине Перићу, да ли имате још питања?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Хвала. Ко ти је наредио да обезбеђујеш школу?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: То наређење сам примио од командира чете Радована Влајковића.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли знаш, да ли је то његова сопствена одлука или сам му ја то наредио?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не знам.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли си све време боравка у Ловасу са својим водом обезбеђивао школу?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да, то је било, значи, од касних поподневних сати 17.10., до ујутру, док нисмо кренули.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Колико сам ја схватио, четири стражарска места са два војника, то је осам људи.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Колико људи си имао у воду?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја мислим око 25, нисам потпуно сигуран, чак нисам ни потпуно сигуран да ли су баш била четири стражарска места, али колико ми је у сећању, то је та нека цифра.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли си тражио, односно да ли ти је познато, да ли су други водови имали неке задатке, обезбеђења неких објеката?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја мислим да се сећам да је неко још имао некакве задатке на обезбеђењу, сада, где, шта, ко је обезбеђивао, заиста не знам.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли мислиш да је Влајковић могао сам да донесе одлуку да се обезбеђује школа или сам му ја то наредио?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја не знам ко је наредио, али логика је, значи војна правила јасно налажу да свако логориште где војска борави, буде обезбеђено стражама. Чак и у мирнодопским условима, а камоли у рату.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да, да, то је јасно. С обзиром да је ту већ било војске, када сте дошли у школи смештени, кујина и остало, постојала је могућност да већ ту постоји стража. Значи, ипак би неко, с обзиром да он није командовао, контактирао Димитријевића, ипак је неко морао да усагласи то ко даје стражу у школи и сматраш ли да је нормално било да му ја издам то наређење, с обзиром да он није контактирао вишу команду?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, претпостављам да је могао добити наређење од тебе да се обезбеди објекат.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Е хвала. Да ли су се приликом давања изјава у Шиду официри понашали коректно према теби?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: С обзиром на временску дистанцу, мени је мало нејасно, ја сам схватио да се нешто ружно дешавало у Шиду, по изјави Влајковића и да о томе није хтео да прича, па да ли можда заборавио или се сећаш да су стварно били коректни?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Коректни су били приликом давања изјаве. Ја сам само говорио о условима у којима смо пробдели ноћ.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да, да, добро, хвала. Ти ниједно наређење ниси добио приликом те акције претреса винограда?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да је тај командир Јоца дошао и рекао, ти одведи војску ту и ту, да ли би одвео?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: То је хипотетичко питање.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Није, јасно је и прецизно питање.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: То је хипотетичко питање, шта бих ја урадио да је било, ја не знам шта бих урадио, ја заиста не могу, јер нисам био у таквој ситуацији да примим наређење од тог човека и не знам шта бих у таквој ситуацији урадио.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Судија, није хипотетичко питање, ако је командир Јоца командовао том операцијом, он био са својим водом као официр, командир му издаје те операције, наређење, то никакво хипотетичко питање није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ја имам примедбу. Мислим да је сведок, господин Јосиповић врло јасно и гласно рекао да се никакво име није спомињало, никакав Јоца, па просто молим да из сваког питања избаци то име. Хвала Вам лепо.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ја не знам, али и Влајковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињао га је оптужени Дарко Перић.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: И Влајковић је спомињао име Јоца, мислим, ја могу да га зовем само командир, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не дозвољавате питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, мислим, да ли мислиш да би могао, да ли би.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Нисам питао да ли мислиш, него као официр да ли би извршио наређење, командир му претпостављени издаје наређење.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не заиста не знам, ја заиста не знам шта бих у таквој ситуацији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Таква ситуација није била, шта би било када би било, ја заиста не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добили сте одговор.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Наилазите на mine, неко командује да се стане, настаје пуцњава, после експлозије.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Нико није командовао да се стане, ту морам да те прекинем. Људи су по аутоматизму стали чим је човек дошао до mine и сигнализирао да је мина, нико није командовао да се стане.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ја сам читао једну изјаву где је неко изјавио, мислим да је Влајковић, нисам сигуран, да је неко командовао да се стане.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја се тога заиста не сећам.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: А добро, то је у сваком случају у овом тренутку мање битно. Наређује се престанак пуцњава, збрињавају се рањеници после тог инцидента. Како сва та слика тог дешавања по теби, које је твоје мишљење, да ли је неко имао намеру да намерно те притворенике одведе у минско поље, да ли је неко имао намеру да их стварно повреди или убије?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Разумем. Нико није наредио да се престане са пуцњавом, него је то био, да кажем, један општи узвик на терену који се дешавао, од великог броја људи, да се не пуца. Значи, нико није у том смислу да је наредио – престани. А што се тиче тога, да ли је постојала намера, убеђен сам и сигуран, да нико није имао намеру да се ти људи на било који начин повреду, јер да је та намера постојала, нико се не би кретао иза њих на непосредној удаљености од неколико десетина метара, две или три десетине, мање је важно, сада ја то не могу да одредим тачну раздаљину, али нико нормалан не би био у ситуацији, не би себе довео у ситуацију да се изложи великој опасности да буде рањен од било каквих експлозивних направа које су ту могле да се нађу и следећа ствар, да је постојала намера да се ти људи повреду, сигурно нико од њих не би преживео то минско поље. То је апсолутно, ја сам у то убеђен.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не знам да ли си ти или Радован Влајковић, када је војска кренула од задруге, носила је пушке о десно раме. Да ли се сећаш тога или не, да бих могао да поставим питање?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја колико се сећам, приликом сваког кретања да смо оружје носили у рукама у зони ратних дејстава, мислим, то је по некаквом мом сећању. Ја дозвољавам да је било и другачије, али у мом сећању је да смо оружје носили у рукама укочено.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Добро, онда је апсурдно да поставим следеће питање. Јуче си рекао да је одбијање командовања Влајковића због специфичности тога чина нешто што се не би могло заборавити. Па те сада питам, како објашњаваш да си ти то заборавио као и да је и неки

командир преузео команду над нашом јединицом, када си давао први исказ пре две године?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Нисам те сада најбоље разумео, шта сам заборавио, да је неки командир?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када када је давао исказ, коме?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Пре две године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, истражном судији, коме?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не истражном судији, у Војнобезбедносној агенцији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не можете да предочавате, идемо даље.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не бих имао више питања, али сам добио решење где пише да се то уврштава у списе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али веће овде сматра да изјаве дате у полицији без браниоца, не могу, до краја поступка ће то.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Извињавам се на питању, јер вероватно то нисам разумео најбоље. Захваљујем се, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се изврши суочење између оптужених Радисава Јосиповића и Дарка Перића на следеће околности:

- *да ли је оптужени Дарко Перић на састанку 17.10.1991. године рекао да ће се у акцију претреса терена водити притворени хрватски цивили и због чега,*
- *да ли је оптужени Радован Влајковић одбио да изврши наређење и командује војницима у овој акцији и*
- *да ли је оптужени Дарко Перић одредио да војницима ПД чете у овој акцији командује припадник јединице «Душан Силни».*

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се један према другом. Само мало сачекајте. Ова прва околност и веома битна околност за овај суд,

оптужени Дарко Перић је у својој одбрани причао да је Вама на састанку командира водова, рекао да ће се водити заробљени људи, Хрвати, у циљу, они знају где су та минска поља која су њихови постављали и због неких оружаних дејстава за које су чули да су била претходне ноћи. Окрените се један према другом, Ви у вези овога сте се такође изјашњавали, ту сте мало нешто мењали Вашу одбрану. На претресу овде тврдите да такво сазнање везано за, да се уопште воде заробљеници, нисте имали до момента доласка до задруге, а у истрази сте тврдили да Вам је Дарко на јутарњем неком окупљању пред војском поменуо неке заробљенике, па се сада суочите на те околности. Дарко, погледајте га у очи па му реците, шта сте на том вечерњем.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ја остајем при томе да сам вам рекао за заробљене, односно за притворене мештане и да сам ту наредбу издао онако као што сам баш рекао у истрази.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Није истина, на састанку 17.-ог притворени мештани уопште нису помињани. Помињано је само да ће са нама у акцију ићи један број мештана добровољаца као водичи који добро познају терен и један број добровољаца који су искусни, јер се дуже налазе на ратном подручју.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Постоји ли могућност, пошто многе ствари си заборавио, да си то можда заборавио?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не верујем да сам то заборавио.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, добро, онда.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Нисам то заборавио, Дарко.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Глупо је да о томе онда даље дискутујемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а реците му, у лице шта сте рекли, зашто се воде ти људи?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да, рекао сам као и у истражном поступку, да иду и Срби, да иду и притворени Хрвати и да ћемо тако знати ако наиђемо на мине, где су, јер они, било једни или други, знају где су постављали мине.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Притворени Хрвати нису помињани. Помињан је само један број мештана села Ловас који знају да буду, који ће бити водичи, уопште није било речи о томе, да ли су они Срби, да ли су Хрвати.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: А када сте Ви сазнали да иду притворени мештани?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја сам апсолутно у то био уверен када смо били у задрузи, када су ти људи изведени из задруге.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, добро, зашто сте кренули ка задрузи, ако су виногради на супротном правцу од школе?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Одакле ја знам где су виногради, нити, ти нам никада ниси показао, нити си нас одвео на извиђање, карте нам ниси донео. Ако су постојале такве карте како потпуковник Димитријевић тврди, зашто нас ниси одвео у школу да нам покажеш те карте? У твојој изјави 15.10. прошле године, ти си Дарко изјавио да си одредио само глобални правац кретања.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Добро, а шта је глобалан правац?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: А да је све остало поверено, глобални правац кретања од села Ловаса ка Товарнику, а да си.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: То је глобални?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: То је глобални правац кретања, Дарко, а појединости одређује онај ко води ту акцију и у твојој изјави се каже да се ми ослањамо на мештане водиче који знају правац кретања и да ће они утврдити правац кретања. Ја мислим да се то у транскриптима јасно може видети и ти си претпоставио тог човека за кога ми нисмо знали ни ко је, ни шта је. Ја се имена заиста не сећам, да ли си поменуо да је то командир, да ли Јоца, да ли је капетан, да ли је командант. Али је чињеница да си рекао да ће један од људи из «Душана Силног» водити ту акцију и у прилог томе сигурно говори чињеница, Дарко, да сте у извиђање Бадњаре ишли ти и одређени број добровољаца и твоји курири. Зашто ниси водио ниједног официра са собом у Бадњару? Шта би се десило у претпоставци да смо требали да извршимо акцију на Бадњару, ко би командовао јединицом? Ти.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Секунд, да ли могу.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Или можда ако си одсутан неко од добровољаца, када нико од официра са тобом није ишао да врши Бадњару, то је апсурд био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нека сада он каже шта има.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Могу ја да кажем? Прво, у војсци се извршавају наређења. Мени је наређено да командиру чете пренесем да ће он да руководи том акцијом. А да ја са групом добровољаца и два, три своја војника одем на извиђање Бадњаре, значи ја ту нисам имао простор да кажем, еј, хајде ти Влајковићу са мном, а чету ће да води Јосиповић или Плавшић, значи то је такво било наређење. Друга ствар, мало изгледа чудно да ти неко дође и да ти командује да идеш у извиђање неког винограда, а макар да ти руком неки оквирни правац не покаже.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Који правац, Дарко, си могао да ми покажеш, када је ноћ, човече, карту ниси имао, јеси нас извео било где, ниси.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Знам, али могу ја нешто да кажем.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Теби дозвољавам да кажеш, али немој сада причати нешто што не стоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте само да он заврши оно што је он хтео Вама да каже.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Извињавам се.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Десет посто твоје одбране не стоји, ни кључних десет, где ти подржаваш Влајковића и ја тебе не прекидам због тога. Мислим, саслушај и ти мене, јер овде сви знају да си мењао исказ и то драстично на моју штету.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: У ком смислу сам ја мењао исказ?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Дозволи да ја завршим.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Пази, ти мене јуче прозиваш да ја мењам исказ. Зашто бих ја мењао исказ, него причам истину онако какву сам је ја задржао у свом сећању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Дарко, реците везано за ове затворе. Ви рекосте на том састанку сте им издали и задатак обезбеђивања затвора, два, један мањи, један већи.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он то човек, каже, нешто касније је чуо.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ја сам зато малопре и судија поставио питање, да ли зна за задатке ових других водова и зашто ти други водови се нису смењивали на обезбеђењу школе, ако нису имали никакав задатак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте им издали задатак.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Јер један вод са двадесет људи обезбеђује осам стражарских места, обезбеђује пет дана, остали немају никакав задатак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ми није интересантно, само станите мало, није ми интересантно то обезбеђивање око школе. Везано за ове затворе, јесте ли издали такву наредбу да се војници шаљу да се два затвора обезбеђују, реците њему у лице, ако је то било на састанку.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Нисам њему то издао, ја сам издао Влајковићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али он тврди да је био на том састанку, претпостављам да тако нешто би чуо.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, ја не знам шта да кажем када он.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: То наређење је могло бити издато само пре састанка, јер састанак је неколико сати након нашег доласка, значи јединица већ има неке активности пре састанка, да ли се слажеш са мном ту?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не разумем шта хоћеш да кажеш.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Хоћу да кажем да смо ми дошли неколико сати пре одржаног састанка и да сам ја одмах након доласка.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Колико је то неколико сати, молим те?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, рецимо, ако смо дошли можда негде око, по неком мом сећању, значи, у поподневним сатима, можда око 15 часова, значи ми смо већ ту били минимум четири, пет сати у месту Ловас и логично је било да ако смо одмах кренули да обезбеђујемо школу, да ако је требало нешто обезбедити, да си ти вероватно пренео неко наређење у том неком периоду, не би чекао десет сати увече.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Само једно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не причамо о обезбеђењу школе, да ли Ви мене слушате?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Логично је да је и у то време, значи раније, некеме наредио да обезбеђује затворе, ако је то наредио, значи нешто раније, а није чекао 20 сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се онда према њему.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ниси чекао 22 сати увече да некеме кажеш, обезбеђиваћете.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ти си школу обезбеђивао пре 8 сати.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Тако је.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Значи, није било састанка до 8 сати са командирима водова, јел тако?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Претпостављам да је било и иза 20 часова.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Значи, постоји могућност или претпоставка да сам ја Влајковићу рекао без састанка, обезбеди тај објекат, тај објекат и тај објекат, он дошао теби пренео то наређење, пренео осталим командирима водова?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: То стоји.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Значи, то наређење ни у ком случају није могло бити на састанку, јер ти од 8 увече ниси обезбеђивао?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Тако је.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ја више не знам шта да кажем, ти имаш свој, уствари, ти не браниш себе, то је мени јасно.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја, Дарко.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ја сада не знам шта да кажем.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја Дарко.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Дозволи мало нешто да кажем. Ја сам у истрази рекао да искрено мислим да ти не треба да будеш овде, мада моја се ту уопште не важи.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Као ни моја што ја мислим.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Јер по неком резону линије командовања онда би ту требали да буду сви командири водова, командири одељења и слично,

јел знаш, али можда ја нисам ни у праву, а моја се не важи, али твоја одбрана, уствари, суштински се заснива на одбрани Влајковића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте сада, немојте сада Ви ту да судите.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли можеш ти да ми кажеш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало сачекајте.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Није истина да се моја одбрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја када вас изведем да вас суочавам, уопште ме не интересује то сада што ви причате. Мене интересују ове конкретне околности и ви стално бежите од тих конкретних околности. Везано, ова друга околност, да ли је одбио Радован Влајковић да командује војницима у овој акцији претреса терена. Окрените се један према другом.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ја не бежим ни од чега.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Није истина.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: То сам рекао сто пута да никада у животу није одбио ниједно наређење.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Истина је да Радован Влајковић није пристао да командује јединицом и због тога је вероватно и тај човек одређен да води акцију.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Добро, зашто то нисте рекли овима официрима који су дошли да Вас воде у Шид, људи што нас водите, ми нисмо командовали. Ево вам Перића, ево вам Димитријевића, па водите, што им тог момента то нисте рекли?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Одакле ја да знам, Дарко, ко је коме шта рекао, ми смо били, ти људи.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Сада кажеш да знаш да је одбио наређење.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: И ја се чудим зашто сам ја уопште ишао да дајем изјаву, чудим се уопште зашто се налазим данас у овом суду, када моја улога у том тренутку, је била апсолутно ван командовања.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Добро, али ти тврдиш.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ти знаш да у воду постоје још два командира вода, за које ти као не сећаш се, а са Стојковићем си много бољи него што, јер је био код тебе у јединици далеко пре мене. Ја сам код тебе у јединицу дошао тог лета, месец или два дана када смо били у Варни код Шапца, јел тако било?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Могу ја сада нешто да кажем?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Наравно.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Прво, ја не кажем да се не сећам Живана, већ стално бркам његово презиме Стојановић и Стојковић. Ја у ниједном моменту нисам рекао да се тог човека не сећам као ни Плавшића, јер њих знам исто са војних вежби као и Влајковића. Ово што сам ти

малопре рекао, долази официр, твој колега и каже «идете са мном да дате изјаву у Шиду поводом инцидента», ти треба да устанеш и да кажеш, Влајковић немој да иде, он није командовао, а ви ћутите и одлазите у Шид. Па, пазите, није, нису вас заробили непријатељи па ћутите, јер прво савршено добро се сећаш да сам ја био присутан када је војна полиција дошла у моју канцеларију, да сте седели ти и Влајковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте се за те касније догађаје везивати.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не, али о томе говорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у вези ове треће околности, да ли сте Ви поставили припадника «Душана Силног» да командује војницима ПД чете, то сте чули, причају?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, знате шта, морао бих да будем стварно толико блесав па да некога цивила или да не кажем, цивила већ добровољца поставим да командује оружаном формацијом где има два официра, мислим, стварно бих морао да будем дебил.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Дарко, ја нећу да.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Добро, слажем се, ако ти мислиш да сам дебил, онда да не причамо о томе.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, не, таман посла, напротив, ти си врло интелигентан човек, али чињеница је да си тог човека поставио и довео га и мислим да у твојим изјавама, условно речено, не кажем довео, ниси га ти довео. Ја уопште нисам имао прилику ни да видим када сте вас двојица били заједно, значи не знам, само знам, претпостављам да нам је неко рекао. Не могу да се сетим свих детаља, године су иза нас, седамнаест година. Питање да ли бих се сетио да је било и пре седамнаест дана.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Улазиш у колизију, са једне стране кажеш да сам интелигентан, а с друге стране, постављам некога да командује јединицом, не упознајем га ни са једним старешином, не представљам га јединици, то двоје не иде. Или нисам интелигентан или јесам, али нисам интелигентан, онда сам глуп, јер то што ти и Влајковић причате да се дешавало, не тврди да сам ја интелигентан, већ изузетно глуп.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Дарко.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не може оба двоје.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја тврдим, није чињеница, али је истина.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Дозволи, ја никада нисам порекао да сам споменуо командира тога, да му не говорим име и да је то човек са искуством и да с обзиром да Влајковић нема искуства, да се са њим у сарадњи, односно са се консултује са њим, ако нешто не буде у реду, али никада и словима никада, прво то не би урадио ни ти, не би урадио

значи ни ја, да поставим човека кога никада у животу нисам видео, да командује мојим људима, а сам кажеш или је Влајковић рекао да сам ја чувао своје људе. Он је мало се уплашио, ја да трчим са њима да разговарам, а сада одједном шездесет, педесет, четрдесет људи, колико је било, ја поверавам у руке тамо некога кога никада у животу нисам видео. И да сам ја штитио јединицу, мислим да си ти то јуче рекао, да не изводи неке операције, војне, да ли у Чаковцу или већ не знам где. Па мислим, то је тотално у колизији, о једној истој особи ако.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Дарко, ја заиста не знам шта си ти Влајковићу рекао, да ли сте вас двојица нешто насамо разговарали, али је истина да је тај човек дошао и био је човек који је командовао јединицом и још једном понављам, ситуацију са Бадњаром, у Бадњару ниси повео ниједног од командира водова, нити једног официра из своје чете. Зашто, ако, зашто ниси повео ниједног официра из чете, претпоставка је, хоћемо да извршимо акцију на Бадњару.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ја сматрам да сам интеллигентан, дао сам ти малопре образложење да сам добио наређење да јединица иде, да једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо чули, немојте се понављати и Бадњара ме толико не занима.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: И ти си интеллигентан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало сачекајте.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: На прву околност када су се суочавали, то је, спорно је међу њима да ли је, да ли су били заробљени Хрвати или Хрвати и спорно је остало да ли је он рекао да су водичи или није. Е сада ме интересује, он није одговорио, да ли је споменуо Перић да ће показати мине ти грађани, то није Перић рекао, да ли је спомињао мине?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, мине су споменуте у оном контексту у коме сам ја говорио у својој изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите. Дарко Перић је јасно рекао зашто је, приликом суочења, ако је Вама остало нејасно. Седите.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Он каже није, он каже јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, то је суочење, а Ви сада хоћете у суочењу да ми добијемо, суочење, он каже није, он каже јесте, а суд ће да цени.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Али није рекао на суочењу да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите, молим Вас, седите и искључите микрофон. Вратите се, Перићу, довршено је суочење.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ето видите, завршено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада реците, Ви малопре рекосте, Јосиповићу, да је у 15 часова дошла војска.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја сам рекао оквирно, да ли је то 14, 15, значи то су поподневни сати, ја заиста не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог 17. октобра 1991. године?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: 17.-ог у поподневним сатима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте тада видели неко окупљање грађана, мештана села Ловас?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Није ми то познато, тога се не сећам. Кажем, ја оквирно опредељујем то време, знам да су били касни поподневни сати у том периоду. Да ли је то било 14, 15, можда и 16 часова, заиста не знам, заиста не знам, али сам сигуран да смо пре састанка већ неколико сати боравили смештени у згради локалне школе. Време не могу да одредим са сигурношћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли у овој судници и ових дана и у истрази сте долазили, ових дана када су претреси, да ли некога од оптужених познајете, да га се сећате тамо или из задруге, или са тог простора где сте ишли на ту ливаду, где је било минско поље?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Једине људе које сам овде од раније познавао, су значи Дарко Перић, потпуковник Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, то су једини људи које сам ја познавао пре доласка овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а да ли сте евентуално у неком од оптужених препознали да је тамо био на оном минском пољу?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми само још једно питање, врло битно из оптужнице, нико Вас није то питао, чак ни тужилац, да ли је вама Дарко Перић, не вама лично, него уопште војсци, војницима, издао неко наређење да се пуца у војнике, у цивиле, уколико крену да беже?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, таквог наређења није било. Ја такво наређење нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли имате још нешто да изјавите што Вас нисмо питали, а Ви сматрате да је битно?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите, колегинице, нешто сте хтели.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Након овог суочења, ако ми дозволите, ја бих поставила само једно питање. Данас је господин Перић приликом суочења саопштио, господин Јосиповић господину Перићу саопштио да «не знам да ли си споменуо име, презиме, тог човека, тамо, вамо», а приликом давања своје одбране, 16. септембра ове године, рече: «Дарко Перић ми није рекао име тог човека, мислим да Перић није ни знао име

тог добровољца». То је оно што је он рекао, па бих сада просто молила да ми каже, јел није речено или се не сећа?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја то име нисам чуо.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Молим.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: И само, судија, да прокоментаришем, да она моја примедба од малопре није била просто произвољног карактера, без жеље да оптерећујем транскрипт, произвољног карактера, јер господин Перић, господин Јосиповић је управо рекао ово, значи, име му није споменуто, а господин Влајковић је у својој одбрани такође рекао «никакво име није споменуто, сада читам да се спомиње неки Јоца». То је оно што сам ја записала и што ћете Ви сигурно проверити у транскрипту. Само бих молила још једно питање, ако ми дозволите, господине Јосиповићу, објаснили сте у својој одбрани да је на ливади тој, да сте уочили једног човека који седи, претпоставили сте да је рањен, да није могао да устане и да је пуцао. Да ли бисте били љубазни да ми кажете, да ли сте видели, из каквог оружја је пуцао?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Колико се ја сећам, у питању је била аутоматска пушка.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли се сећате, каква је та паљба била? Ја се у то баш не разумем, па ћу да погрешим, рафална или појединачна?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Заиста не знам, не могу то да се сетим да ли је појединачно човек пуцао или рафално, вероватно кратким рафалима, нисам сигуран.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала лепо, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли је неко, да Вам је остало у сећању при том кретању и у тој групи људи имао неки митраљез, «шарац» или тако некако?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, то ми није у сећању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Ја ћу се само надовезати на ово питање колегинице. Да ли се зна ко је тај човек који је био рањен у пољу?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја не знам ко је тај човек.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: А да ли постоје подаци у евиденцији, ко је тај човек?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста то не знам. Нисам имао прилике да никакве евиденције имам у својим рукама, тако да ми је то апсолутно непознато.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Да ли сте чули шта је било са њим касније?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Хвала.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте још нешто имали, па да завршавамо са овим оптуженим.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Господине Јосиповићу, да ли можете да се сетите, имена командира одељења Вашег вода у том периоду?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Мислим да, то су Жика Божић, Аца Стојановић или Стевановић, али мислим да је Стевановић и Горан Јанковић.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: И још једно питање само, када сте јуче одговарали на питања везано за лице са презименом Романовић, рекли сте да мислите да је он био командант одељења, командир одељења у неком од водова. Да ли знаате, у ком од водова, да ли можете да се сетите?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: У то нисам потпуно сигуран да ли је био, кажем, негде ми се чини као да је био командир одељења, али дозвољавам и да није био, али није био у мом воду, то је апсолутно јасно.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Само једно питање и једну молбу. Прву ћу молбу. Сутра сам од пола десет до десет заузет, па ће ме колега Вукотић, договорио сам се већ, значи само пола сата. Само једно питање у вези овог Шида, Ви сте рекли, мене не интересује заиста о садржини и тако даље и тако даље, тамо око, разговор са официрима и то, о атмосфери где сте преноћили и тако даље. С обзиром на ту атмосферу и на то сећање, још данас после седамнаест година, ја Вас питам, када се сетите тога, да ли се и даље плашите тог Шида и људи из Шида?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање. Ја Вас молим.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, јуче је одговорио Влајковић, зашто не би одговорио и он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Зато што се бојите да ће исто одговорити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор и немате шта даље да полемишете.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Пазите, у истрази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Имам још једно питање, још једно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Око тих изјава, нећемо се претерано задржавати, с обзиром да се не могу користити као доказ у поступку.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Само колико је користио истражни судија.

Опомиње се адвокат Здравко Крстић да председнику већа не упада у реч док га упућује да је одбијено његово питање и образлаже због чега је то учињено.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Теза наше одбране је од почетка, а наставиће се још жешће је управо да је цела акција планирана у Шиду од безбедносне структуре која је планирала ово и изводила. И када је дошла до сазнања, знала је ко је извео, они су прекинули сваку истрагу и уништен је предмет у тужилаштву војном, дакле, то ћемо ми отом-потом. Зато и не питам случајно ово, у истрази је истражни судија и заменик тужиоца обилато корисито ове белешке. Ја их имам код себе, ја их нисам узео из војнобезбедносне структуре, него сам их добио као бранилац и молим Вас све те белешке.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Извините, то није тачно.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Само да завршим, само да завршим и све те белешке нису потписане од официра који су водили истрагу тамо и правили белешке, ево ја их имам, само је потписао онај, ја не говорим о садржини, који је саслушавао. И то се обилато користило до сада. Ја не знам у чему је проблем ако ја питам, да ли се човек и даље боји те структуре и ништа више, ево завршавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можете да идете.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да идем? Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ја сам се јавила. Јуче је оптужени Јосиповић изјавио – «други који је пошао према овом који је повређен, такође је пуцао у цивиле»: Ј сам схватила да се то односи на, добро, нећу да кажем како сам схватила, него, да ли је видео то лице које је пуцало у цивиле?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли би га препознали, да ли се међу ових четрнаесторо, не ових, него оних који су били на минском пољу, налази лице међу оптуженима?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам. Можете да седнете позади.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Могу да седнем, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Јован Димитријевић, изволите.

ОПТУЖЕНИ ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ставио бих примедбу на суочење између оптуженог Перића и оптуженог Јосиповића, да се њих двојица нису суочили на околност, да ли су било када пре одласка на минско поље, помињане мине и ако су различито о томе дали исказ, дали исказ и у истражном поступку и на главном претресу, а на ту околност се нису суочили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите, господине Димитријевићу. Да ли сте разумели ову оптужницу?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Јесам, разумео сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ли изнети Вашу одбрану?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Хоћу, наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Како да почнем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не знам, то сте требали са Вашим адвокатом да се договорите како да почнете.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, овако, као што сам дао у изјави, ја сам кренуо, ја мислим негде из Пазове као група добровољаца, датума се не сећам тачно када сам кренуо. У Пазови нас сачекао Мирко Јовић, одржао неки говор који мене није занимао, сели у аутобус, отишли у Товарник, тамо преспавали ноћ. Нисмо учествовали у ослобађању села, отишли смо тек сутрадан. Тамо нас је чини ми се, Борисав Михајловић задужио са оружјем, са униформама, а Борисав Михајловић и Зоран Обреновић су били отприлике људи у које смо ми имали поверења, са којима смо кренули и тако да су нам они дали наоружање, дали су нам униформе из територијалне одбране. Од задатака што сам тамо имао, дао сам већ у изјави, да се прикупи оружје из села, значи даћу сада себи за право да се исправим, ја сам споменуо у својој изјави да је то био или Девчић или већ овај други господин, као у територијалној одбрани, међутим, сада сам се сетио једног човека, Воркапића, код кога сам ја становао и живео у једно три, четири прва дана, који је такође био у територијалној одбрани, па дајем могућност да ми је чак и он, јер ме је и он чак слао по то оружје код мештана. Прикупљање тог оружја је изгледало овако, по систему добићете, ајде на пример вас двоје, добићете једног мештанина, одведи их тамо код Пере Перића и нека дође, нека пође са вама, ми одемо кући, замолимо га да дође у територијалну одбрану или већ шта је то било, ја не знам, човек дође, они кажу, слушај Перо, знамо да имаш ловачку пушку, треба да је

предаш, знаш каква је ситуација, где ти је ловачка пушка, сада ће ови момци поћи да им то предаш и завршена прича. То је било у два до три случаја. Значи, био је један пиштољ, била је једна ловачка пушка и чини ми се један ловачки карабин. Још од задатака сам имао, давао сам у два, три наврата стражу на ободу села и то би углавном све било што се тиче мојих задатака.

Спавао сам, после тога сам се преместио код породице Воргић, чинило ми се занимљиво зато што је у Ловасу била улица Партизанска 55, значи улица у којој сам ја живео и овде у Београду и рекао сам свом куму, «еј, без обзира ко живи, сада ћемо и ми да пређемо овде у ову кућу да живимо», ето то ми је тако било занимљиво. Ту сам живео, нисам ишао много по селу, нисам значи имао некаквих обавеза, нисам имао неких задатака више. Критичног дана сам отишао, а хранио сам се у задрузи, значи тамо се кувало, био је неки казан, било је, шта ја знам, ту смо ишли углавном на доручак, ручак и вечеру. Критичног дана сам ја отишао у задругу на доручак, ако може да се назове, не знам које је то време било. Било је људи у задрузи, цивила, војске, море је било. Ја сам отишао на доручак и у пролазу сам срео, сада не могу да се сетим, да ли Бачића, да ли Хрњачког, који ми је рекао «еј, имаш неки задатак, да ли радиш нешто»; у том стилу, ја кажем, «па, не радим ништа, идем сада да једем», рекох, «е, па, ако не радиш ништа, као идеш са нама»: Ја кажем «добро, али морам да једем прво»: Ја сам отишао да једем, ту се колона формирала, било војске, било цивила. Када сам ја завршио са храном, са јелом, колона је кренула. Значи, ја сам се прикључио, сада се не сећам да ли је био Бачић испред мене, иза мене Хрњачки, тог редоследа. Прикључио сам се, отприлике, ако могу да оценим, али једно прва трећина укупне дужине колоне, значи отприлике тако. Колона је била јако дуга, не могу сада да се сетим колико је било, било је четрдесет, педесет цивила, четрдесет, педесет војника, униформи разних. Колона се цепала, неки су заостајали, неки су ишли брже, неки, неправилна колона нека. Ја сам се кретао левом страном, левом страном у односу на цивиле који су ишли десном поред пута. Успут као што сам дао у изјави, ја сам чуо касније, чула се пуцњава нека. Сада ја мало то бркам чело и зачеље колоне, зачеље је ваљда позади. Чула се нека пуцњава, ја сам се окренуо, али ништа нисам видео, јер је то стварно дуга колона била. Касније сам чуо да је настрадао неки који није могао да иде, неки цивил. Предњи део колоне је скретао у ту ливаду тамо, како сам ја дошао на ред и ја сам скренуо у ту ливаду и. Разговарао сам баш са Бачићем, цивили су били испред нас, ми смо били иза нас, уствари ја сам, ја и Бачић смо били између цивила и војске, војска је била можда, шта ја знам колико, прилично је била удаљена од нас. Ми смо једноставно онако

разговарали, ћаскали нешто, причали, забленули се и идемо. Ја сам чуо када је неко рекао «мине», пази «мине, стој» или тако нешто. Ја нисам ни обраћао пажњу, мислим да је Бачић остао. Ја сам и даље наставио и из радозналости, приближио сам се човеку можда на два, три метра, два, три корака и он се једноставно бацио испред мене на мину. Ја се после више ничега не сећам, ја сам осетио јак ударац у груди. Пао сам, имао сам осећај да пропадам негде у амбис, неки, у нешто, појма немам. Када сам се пробудио, пробудио сам се у ауту. У ауту је био Бачић и Хрњачки и одвезли су ме у Сремске Лазе. Тамо сам питао оног војника које је ово место, он каже Сремски Лази и касније сам завршио на лечењу на ВМА.

То је то отприлике што бих ја имао да кажем укратко о свему оном што се догодило.

Био сам у несвести, ја сам мислио да сам завршио каријеру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то све?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Димитријевићу, реците ми, да ли сте били на ратишту у Тењи?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја? Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ада?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте после овог догађаја били на ратишту у Зворнику?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у ком својству, у којим формацијама сте Ви били на ратиштима, почев од Тења, па надаље?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, да Вам кажем нешто, ја у Тењи нисам био уопште на ратишту, нити сам ишао да ратујем. Ја сам ишао тамо код кума, ту имам кума, можда сам провео дан, два, три, не сећам се и вратио сам се. У Ади нисам био, а у ком својству сам био

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Био сам као група при територијалној одбрани, сада, тако су бар рекли, као група добровољаца, значи, нисам био припадник ниједне странке, ниједне партије, нити члан, нисам имао никакав чин у војсци, нисам имао, једноставно, отишао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Драган Бачић оптужени, исто са Вама био у Тењи?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тога не могу да се сетим стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је Зоран Обреновић?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био са Вама у Тењи?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Борисав Михајловић?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, овај одлазак Ваш у Ловас и пре тога Товарник, на који начин се то одвијало, кажете, овај нешто Пазова, састанак, па да ли можете да објасните.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Како сам ја дошао до тога на идеју да идемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је дошло до тога да Ви идете тамо?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Е па овако. Обреновић и Михајловић, они су већ, они су већ били тамо, Тења, Ада, не знам већ где су били, ја нисам нигде био на ратишту. И они су онда дошли кући, пошто су они исто из Добановаца, као и ја, тако смо седели, причали и покојни Обреновић је рекао «еј»; каже, «хоћеш ти да идеш на ратиште, ипак треба нам људи тамо знаш, ово, оно», ја кажем, «нема проблема, хоћу, што да не»: И тако сам отишао, једноставно на позив Обреновић Зорана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас малопре питам, да ли је био у Тењу Зоран Обреновић, Ви кажете, нисте били, прво кажете, били сте на ратишту, а после нешто као нисте били?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, не, јесам био у Тењи, али нисам био да ратујем, нисам ја остао тамо месец, два, три, био сам неколико дана само, код кума, не, не, нисам био да ратујем, то сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми ово Ваше, шта Вас позива Зоран Обреновић?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Зоран Обреновић, тако је и ја прихватам да идем са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже, у којим ћете то формацијама бити?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Није ми ништа рекао, једноставно, отишао сам као цивил, као цивил, никаква војска није рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, кажете, у Пазови Мирко Јовић. Да ли је држао тамо неки говор Мирко Јовић?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тако је, он је држао говор. Мене то није занимало, мене политика не занима, тако да нисам обраћао пажњу ни шта је причао, ни, једноставно ме не занима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је држао неки говор поводом Вашег одласка на те просторе Хрватске?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Јесте, јесте, јесте, да, да, држао је он говор, само што ја, то мене није занимало, опет Вам кажем, шта је причао. Мене у принципу политичари не занимају шта причају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, на који начин.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не он, него било ко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико се ту људи скупило, колико је било?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, можда нас је било око тридесет, четрдесет људи, не могу сада тачно да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На који начин крећете и шта Вам се говори, где идете?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Није мени нико ништа рекао где идемо. Идемо на ратиште, ја сам први пут сада чуо за то село Ловас, никада нисам био тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се тамо дешава?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Седамо у аутобус и идемо и аутобус нас вози и ја једноставно не питам ни где идемо, мислим, то је сувишно, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се прво заустављате, да ли Вам неко објашњава?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Заустављамо се прво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где ћете добити неку униформу, неку?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нико нам ништа не каже, одлазимо и долазимо увече, стижемо у Товарник. Ту смо преспавали, нисмо добили ни наоружање, ни униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре Товарника, да ли сте били у Шиду?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, ја мислим да смо прошли, требало би.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, да ли сте се ту заустављали, у Шиду?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не сећам се, не сећам се, а за Товарник знам сигурно да смо преспавали, зато што смо дошли касно увече и да су рекли да је био напад на неко село ту, откуд ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се Ви у Товарнику смештате?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја сам спавао у некој приватној кући, било је нас можда једно десетак, било је ту још неке војске, али отприлике нас је десетак могло у једну собу су нас ставили и спавали смо доле по поду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте неку униформу ту добили?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви идете значи у цивилу или како?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Цивил.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли негде добијате униформу?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, у Ловасу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога добијате?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја сам добио од Борисава Михајловића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је то униформа?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: То је униформа војничка, она класична, у два дела, СМБ, ова, што војска носи, територијална одбрана је исто имала, откуд знам, СМБ, значи војна униформа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови остали, где они, да ли су сви ту добили у Ловасу униформе?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Е то не бих знао да кажем, неки су имали своју униформу у аутобусу, то знам сигурно, значи неко је у аутобусу већ имао своју униформу, одакле, како, не знам. Значи, нисмо сви били без униформе у аутобусу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли Ви припадате неким јединицама «Душан Силни»?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, не, ја сам отишао као, не знам како да Вам објасним, ја сам отишао као цивил, као грађанин обичан, никакав члан «Душана Силног», ја сам то касније чуо, «Душан Силни», «Душан Силни», то мене не занима ни «Душан Силни», ни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки «Бели орлови»?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ма какви «Бели орлови».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте евентуално после припадали неким јединицама?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Никада никоме нисам припадао, сем самом себи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте, када сте били у Зворнику припадали неким јединицама «Душан Силни»?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, бар колико ја знам, значи ја нигде нисам потписао, нигде нисам приступио ниједној странци, ниједној групацији, ниједној јединици, ни никоме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, тај пут после од Товарника, кажете, ту сте били, каква је то организација, шта се после дешава, да ли Вас ту неко преузима, како идете до места Ловас, шта се ту дешава?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Када смо устали, не знам које је доба било, онда смо једноставно ушли у аутобус, ишао је аутомобил неки цивилни испред нас, то се сећам добро и довели су нас у неко село. Ја не знам које је то село, ни како се зове, ја сам први пут на том терену и долазимо у задругу и ту су нас сачекали, дошао камион неки са оружјем, ту ко је добио блузу, панталоне, ово, оно, ето то је то. Значи, прво када смо ушли у, отишли смо у задругу, у то двориште велико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вас ту доводи, вас, кажете?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Немам појма, ту је аутобус ушао, у задружно двориште и ми смо једноставно изашли, значи ту је био Борисав Михајловић, ту је био Обреновић. Они су људи радили свој

посао, ја баш не волим да размишљам ко шта има ту, коју обавезу, мени кажеш седи ту, седи ту, иди тамо, ја идем тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро реците ми, колико Ви времена проводите у месту Ловас, колико сте се дуго задржали, мислим укупно?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: До критичног момента мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не, уопште, значи од момента када долазите у тај Ловас, да ли сте рекли који је датум то био?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, није ни битно, а реците ми, колико времена Ви проводите у том селу?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја сам провео до тог рањавања можда пет, шест, седам дана, не сећам се датума када је било, после сам дошао да се раздужим ту, јер сам сматрао да треба да се раздужим, уствари ја нисам ни знао да ли треба да се раздужим или не треба. Ја сам дошао и ту сам остао једно време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико то, отприлике, да ли можете да знате?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, нисам стварно водио рачуна, сматрао сам да нема потребе, тако да нисам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете оптуженог Љубана Деветака?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, не познајем га, али чуо сам тамо за њега, зато што има онако мало специфично презиме, ето тако ми је остало мало, не познајем, никада са човеком нисам имао неки контакт, да сам ја мислим причао или нешто, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте за то време док сте били у Ловасу, живели са неком женом?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја? Ја сам живео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја све питам Вас, не морате да кажете «ја», значи питам Вас, не причам ни са ким другим, Ви износите одбрану.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја сам хтео да Вам одговорим, ја нисам живео ни са каквом женом, ја сам живео код, то је то у тој кући, ја сам живео код једне жене и код, шта ја знам колико је било тамо, баба нека, ћерке, е тако, то је та улица Партизанска, живео, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, то када сте били у задрузи и када Вам се дели то наоружање, шта Ви задужујете, које наоружање?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја задужујем полуаутомтску пушку, конзервирану, сећам се, добили смо ту неку нафту, неке крпе и ми смо то чистили, брисали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вама дели то оружје?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Сада не бих знао да Вам кажем. Знам да је главни био Борисав Михајловић и Обреновић, ко је делио тачно, не

знам. Причало се нешто територијална одбрана, али то мене није занимало ко дели оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам се каже, коме ћете Ви припадати, којим формацијама?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, мени нико није рекао где ћу припадати, али углавном смо ми, колико сам ја разумео, припадали територијалној одбрани, ми смо директно били, како то каже војска, ми смо примали наређења од њих, како бих ја то сада разумео, територијална одбрана и нико више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте примали то наређење?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја сам примао од Борисава Михајловића и од Обреновић Зорана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је од њих био Ваш претпостављени, да тако кажем?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: И један и други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И један и други?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тако је, они су били ту оно наизменично, ко је ту био главни, стварно не знам. Значи и један и други су, што се тиче и ауторитета и шта знам и познанства и ето, они су били, наизменично, сада ко више, мање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли су и један и други њих двојица били у неким униформама?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Обреновић јесте имао униформу сигурно, а мислим да је имао и Михајловић, мислим да је имао и Михајловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли они кажу Вама ко је њима претпостављени, ко њима издаје та наређења?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се ту дешава?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, никада ми нико ништа није рекао, али мислим да нису рекли ни осталима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, био је тај аутобус који је кренуо и тако даље. Колико је људи било у том аутобусу?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, можда четрдесетак, отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви сви тог дана дошли у Ловас, тих четрдесетак?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тај аутобус, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преспавали у Товарнику и?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И дошли у Ловас?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те ноћи када сте спавали у Товарнику, да ли је ту била још нека група добровољаца?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Било је војске, не знаш какве, било је војске, шарених, СМБ, добровољаца, било је страшно много војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: А ко је добровољац, ко није, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је те ноћи била нека прича да ће бити, да се иде у ослобађање места Ловас или тако нешто?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули нешто да се прича?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, не, ја сам само знао да ми идемо на ратиште. Где, зашто, конкретно који задатак, у које место, то мени није било познато. Чак се нисам ни интересовао да сазнам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте при доласку у село Ловас сазнали да је ту било неких борби?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је било неко ослобађање села?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, сазнао сам. Тај дан када смо дошли, још се чула пуцњава, онако, сада шта је то било, негде као опали пушка, ту, па тамо, али није ми било познато, не, али сам знао да је претходни дан то ослобођено, да је све у реду, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, да ли је било неких жртава у том ослобађању Ловаса?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, не знам сада шта да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, ако не знате, не знате, оно што знате знате.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, не знам, нисам се интересовао баш, није ме занимало да ли је било жртава, да ли није било. Додуше, ја се извињавам, јесте, чуо сам да је један погинуо, један добровољац, тако је, на улазу у то село, ја тада нисам знао како се зове, да, само то сам чуо, тако је. Један добровољац је погинуо, не знам ко је, одакле је и шта је, то се само причало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само то, да ли је било неке приче да је страдало неко хрватско становништво?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, тог дана, ма нисам ни размишљао о томе, нисам имао са киме ни да причам, ја сам познавао тих пет, шест људи, само сам се са њима дружио и са кумом ја нисам ишао по селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да побројите те људе које знате, а који су са Вама или дошли или да сте их евентуално тамо упознали, а да сте се дружили?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Могу, био је Бачић, био је мој кум Горан Јеремић, Хрњачки, покојни, Косијера сам познавао, али се нисам дружио са њим, био је покојни Мија, Миодраг, али не знам како се презива, ето ако рачунамо сада Бату Михајловића, Обреновића, то је то отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли познајете неког Николу Вуковића званог «Ница Кракоња»?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: А, да, да, познајем њега, али нисам се дружио са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био са Вама тамо?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате неког Владимир Ферко, звани «Паче»; да ли је био тај, да ли уопште знате то лице и да ли је био?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Познато ми је то презиме, тако је, познато ми је презиме, нисам се дружио ни са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неку браћу Балтић, Драган и Миодраг Балтић?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, нисам чуо, бар ми није познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су били још неки добровољци тамо када сте Ви дошли, евентуално из неких других крајева, из Панчева, рецимо, из Краљева?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: У Ловасу, у Ловасу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, чуо сам да је било добровољаца са разних страна. Било је море војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте неке од њих знали?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, никада нисам ниједног упознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је Вама Борисав Михајловић, да ли му је надимак «Бата»?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И овај Зоран Обреновић, да ли му је надимак «Аждаја»?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта они Вама саопштавају, шта ћете Ви ту конкретно да радите, од кога ћете добијати упутства, шта је Ваш задатак када дођете у то место, односно већ сте дошли?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тако је. Нама они ништа нису саопштили. Мало пре сам рекао да они нама ништа нису рекли, ни где идемо, ни шта ћемо радити, неки конкретан задатак. Ја сам сматрао пошто сам пошао са њима, они су ту ауторитет, да су они командовали, ја немам шта ту да размишљам. Они су били ти који су, каже, Јоване,

идеш вечерас на стражу, идем на стражу, идеш да истовариш јабуке, ја истоварам јабуке. Немам ту да размишљам сада, то је то, тако је функционисао систем, значи ја нисам питао ни «Бато, ко је то теби рекао, ни зашто ја да идем», ја сам дошао, ја сам само извршавао то што су тражили, а он је ишао тамо у ту територијалну одбрану или већ где, он и овај вероватно Михајловић, одакле да су они добијали те, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли тог дана када кажете, долазите у неку задругу, ту добијате униформу, добијате оружје, реците ми, да ли се десио неки инцидент, да је било неке пуцњаве?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете то да нам испричате.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, ја сам чистио пушку, одједном је неко почео да пуца по крову суседне зграде, не знам шта је било и било је, помера се цреп, неко је пуцао оданде, као наводно на нас и онда су довели неку двојицу, ја даље не знам шта је било. Значи, нека двојица су мушкараца доведени, наводно су пуцали са тог крова на нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте Ви били када?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: У дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У дворишту те задруге?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тако је и када је запуцало, био је иза зида.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели, шта би са тим људима које су довели?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте том приликом видели у дворишту те задруге, или евентуално у неком делу те задруге, да има неких заробљених, притворених лица, људи?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте упознали том приликом неког мештана села Ловас?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не. Упознао сам касније, мени је речено да спавам код тог, мислим да је Воркапић, ја сада то мало бркам, Воргић и Воркапић, пошто су слично, Воркапић, не Воргићи су ваљда ови код којих сам ја становао касније, а Воркапић тај што је ваљда погинуо из територијалне одбране или милиције, не знам већ, код њега сам провео два, три дана, код њега ме одвео Борисав Михајловић и рекао: «Јоване и тај мој кум Јеремија, ви ћете спавати овде», пошто су ту његови отац и мајка, он је тамо у територијалној одбрани или већ не знам где, ви ћете спавати ту, ето тако као да се људи не боје, ово, оно, ето тако, спавали. Не знам после, када смо ми отишли, ко је дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то што тврдите да сте спавали у Партизанској улици број 55?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то то што ми сада причате или сте касније?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, касније сам прешао у Партизанску 55.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, тај Ваш прелазак у Партизанску 55, да ли је то тај Воргић, то што причате?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, да, то је, Воргић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај човек био ту у тој кући?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, то су жене биле. Сада, то Вам ја кажем, мало је сада Воргић, Воркапић, то је мало сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А први Ваш смештај нисам разумела, је био где?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Први је био код тог територијалца, или већ тај што је радио у полицији, ја не знам где је он радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Мислим да је Воркапић, не знам сада ко је, Воркапић, тако је, а касније сам отишао у Партизанску 55, код породице Воргић и остао до краја, до рањавања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И реците ми, шта се наредних дана дешава у месту Ловас?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, ја нисам ишао много по селу, зато што нам је речено да не идемо много по селу, пошто ту има разних војски, да се ми ту нешто не петљамо, да ово, оно. Ја сам, ето, то што сам у два, три наврата дао стражу и што сам можда један или два дана провео ту код скупљања оружја и у принципу ништа се није дешавало, баш ништа, није било неке пуцњаве, нешто, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко Вам даје те неке конкретне задатке које, кажете?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Борисав Михајловић и Обреновић Зоран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нешто сте помињали да сте неке људе приводили?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не приводили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Узимали оружје.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисмо их приводили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По чијем налогу?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисмо ми њих хапсили. Сада, сада је то велики временски период да бих се ја сетио. Ја сам ту дао изјаву, не знам да ли је овај, како се зове, ја имена и презимена, слабо баратам, али

у почетку ја мислим да је био тај Воркапић и он је био тамо у том, а значи ми смо стајали испред неке куће и он каже: «Еј, момци, хајде вас двоје, овамо, еј ти Перо, Лазо», не знам који је тај мештанин, «отиђите код», пошто ми нисмо познавали ни улице, ни људе, ни ко је шта, «отиђи», на пример, «са ова два момка, отиђите тамо, доведите тог и тог нека дође да»; ми одемо код њега, «добар дан, добар дан, зову вас овамо», ко већ не знам ни ја, он човек дође и он каже: «Миливоје, знаш да си ловац, имаш пушку, знамо где ти је пушка, ови момци ће сада доћи да узму»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где то, само станите, где то Ви доводите, у неку полицијску станицу?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Територијална одбрана, откуд ја знам, кућа цивилна, не знам ја шта је ту и да ли је полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И каква је та кућа, да ли на спрат или каква?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: То се не сећам, знам да је била у центру, можда је била, не знам, не знам да Вам кажем. Значи, ми ту доведемо и он тако каже и ми онда пођемо, он нама да пушку или каже једноставно, немам, однели ови и човек се врати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви одузимате то оружје тамо или како?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, он нама преда и ми донесемо и оставимо тамо у ту кућу, ево донели смо пушку, окренемо се и одемо, немамо више шта да тражимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. У истрази сте тврдили да је то Милан Девчић, односно Ви нисте рекли Милан, него да је Девчић Вам?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, нисам сигуран ја сада после, пазите, то је дуг временски период и ја Вас сада замољавам ако ја сада нешто, ја не желим да исправљам своју изјаву или да ја нешто желим да сакријем. Али ипак је дуг временски период, да после толико времена мени сада опет нешто дође у главу, сине, присетим се, овај рекао ово, овај јесте, да, није и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, сада ми опет остаје нејасно, шта нисте сигурни?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте сигурни да ли је Девчић или Воркапић?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тако је, тако је, нисам сигуран, јер, сви су они били ту, сада ко је био, ипак се протеже да је тај Воркапић, да је он био ту нешто у територијалној одбрани главни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је био тај Девчић?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то, можете да кажете, ти људи били у полицијским униформама, војним униформама?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја мислим да су били у војним униформама, значи СМБ, нисам сигуран, али мислим да су били у СМБ униформама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је Вама издао налог да Ви контактирате било са тим Воркапићем, или кажете, нисте сигурији, са Девчићем, да ли то Вама Борисав Михајловић каже?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, да, Борисав Михајловић, ако треба нешто ту сте, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А те страже, кажете, ишли сте, давали страже?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, то исто по налогу?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Борисава Михајловића или Обреновића, свеједно. Значи, могао је да каже и један и други, значи одведе нас тамо и каже, Јоване, остајеш у овој кући, Горане остајеш ту у кући, овај по ободу села већ како су они то налазили за сходно да треба да се уради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, како је изгледао тај Зоран Обреновић, звани «Аждаја»?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, он је онако, крупан човек, ћелав, ошишан, спортски грађен, онако, мало јачи човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, они су Вама били равноправни, њих двојица?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Борисав Михајловић и Обреновић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, у принципу, мени јесу, мени јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли су они издавали задатке и овим другим људима који су ту?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, шта се дешава конкретно онога дана када идете на тај терен, кажете, случајно ту, нешто доручак, задруга, ово, оно, ко Вам даје, да ли један од те двојице је Вама то рекао да идете?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Мислите на Борисава Михајловића и Обреновића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На њих мислим.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, не, није, рекао сам малопре, не могу да тврдим да ли је Бачић или Хрњачки, значи неко од њих двојице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сада Ви то идете, јер, кажете, ови су Вам издавали задатке, а како сада идете тамо, а ова двојица Вам

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Сада ћу Вам објаснити, зато што ме један од њих двоје питао, шта радиш, имаш неки задатак, немам, е идеш онда са нама. Значи, није проблем, ми смо другари, ми смо пријатељи и

ја сам мислио то је наређење неко, да треба да се иде, иде се, нема проблема. Нисам правио питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли каже Драган Бачић, шта то са нама, где ћете?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, ја сам знао да је Бачић Драган водио те цивиле да беру кукуруз, јабуке, грожђе, не знам, тако нешто, то је његов био задатак, значи да их одведе тамо негде да они раде, да беру те јабуке или нешто, кукуруз, не знам ни ја шта, то се доносило ту у задругу. Ја сам рачунао да се иде тамо негде, увек се говорило да треба да се беру те јабуке, те, не знам, виногради, те причало се да ли је минирано око села, да ли су постављене негде мине, да није ово, да није оно и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, али шта ћете Ви, људи беру јабуке, шта ћете Ви?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, знате шта, госпођо, ако пустите једнога да нема поред њега другог, нећете га наћи на том месту више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које, те бераче јабука?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта су ти неки људи брали тамо јабуке под неком стражом, шта?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, не под стражом, него једноставно, откуд знам како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, кажете, ако пустите једног, нећете га наћи.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ако пустите сада Ви те цивиле, ајде идите сами берите воће, они се разбеже, оду, шта знам, покупе оружје, побију нас, јер, мислим, ја не, не могу ја сада да знам, мислим, нисам ја стручњак за то. Значи, неко је морао да буде ту присутан, да људи оду и ради њихове безбедности, значи може и на њих да се пуца, откуд знам, стварно не бих знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да их заштитите?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не можеш ти тако људе да пустиш сами да иду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да их заштитите док беру јабуке?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, нормално, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, тај Драган Бачић, кажете, он је те неке људе водио у те бербе?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не само он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте водили Ви?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је још то водио?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, ја мислим да је Косијер, Косијер, Бачић и за другог не знам, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, на том доручку у задрузи, кажете, доручкујете ту.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, да ли је доручак, ручак, сада не знам ни које је време било, то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви видите те људе који су касније ишли, кажете са Вама?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Те цивиле?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Мештане, цивиле.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Видим, видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то Хрвати били?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, откуда ја знам шта су они били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опишите ми ту ситуацију, да ли Ви ту видите да се нешто дешава, да те људе неко туче?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, нисам видео да их нико туче или да их малтретира, ја сам прошао једноставно у двориште и било је крцато војске и тих цивила, крцато, значи пуно, баш је била гужва, цивили су стајали, шта знам у «П» или већ како, не знам ми ја, стајали су једноставно људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стајали?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Стајали. Биле су неке клупе иза њих, тога се сећам да су биле клупе неке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли видите Ви да је неко био ту повређен од тих људи?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисам загледао, нисам обраћао пажњу, није ме то занимало, журио сам да једем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким то седите, једете, са? Па, кажете, неко Вам каже, хајде са нама и то.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Рекао ми је Бачић или Хрњачки, али они нису доручковали, они су били у дворишту, ту испред. На њих сам налетео, значи, да разјаснимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када излазите са доручка?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Када сам долазио на доручак, уснут. Али ја сам рекао, значи ја морам да прођем цело двориште задруге, да одем тамо да доручкујем и онда да се вратим где сам их видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико то видите тих цивила ту у дворишту задруге?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, не знам, па, можда четрдесетак, педесет, тридесет, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била ту нека стража, неко да чува те цивиле или како је то изгледало?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисам обраћао пажњу да ли је стража, углавном било је војске, било је војске, стварно је била гужва, значи била је гужва, то знам сигурно, који су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли у том дворишту задруге видите неког од овде оптужених, које виђамо сада у судници?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Бачића, Хрњачког, тамо сам упознао Сашу Стојановића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Љубана Деветака сам видео, да ли могу да се окренем да погледам ове људе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, онако чисто да видим. Никога више од ових људи не познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Љубана Деветака сте видели, шта он тамо ради?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Шта он ради, ја немам појма, углавном само знам да је он био нешто у задрузи, он је човек радио нешто у задрузи, шта је био, ко је био, немам појма, само ми је остало у сећању, зато што је мало презиме онако Деветак, то ми је остало у сећању, иначе не би ни њега познавао, мислим, не бих се сећао ни њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптуженог Милана Девчића да ли знате, тамо сте упознали или не знате?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, не знам. Не могу да кажем, ја се његовог лика не сећам, тог човека не знам ни који је овде сада, не бих могао да кажем, не знам, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И на који начин Ви сада крећете када Вама Драган Бачић каже, ајде идеш са нама и тако даље?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја долазим и стајем ту где је тај Бачић, улазим једноставно у колону, колона се већ формирала и неко је тамо вероватно је неко тамо рекао идемо или већ како је рекао, ја једноставно причам са Бачићем и идемо, колона цивила иде, ми идемо. Један део војске није могао да уђе у задругу, него се прикључио тамо на изласку код капије, значи како су ови ишли, како да Вам објасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте рекли, један део цивила није могао да уђе?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, војске, војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војске?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Војске, а цивили су сви били овамо у задрузи, како су излазили цивили, ја сам био негде, кажем, трећина можда, један део војске није могао да уђе, па су се прикључили када су, како су излазили, ови су се прикључили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли питате Ви Бачића, где да идемо сада, где ћемо?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, Бачић је рекао да, колико се ја сећам, да је он пошао, ја сам га, да, питао сам га, једном приликом, рекох «где си ти пошао»; каже, «ја сам пошао негде», да ли, не знам кога је он водио, вероватно те жене или људе, да иду да раде, Бачић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када једном приликом?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, тог критичног дана и да га је нека група, каже, «ма неки имају ту мајмуни», тако је, баш се тако изразио, «неки ме мајмуни срели, каже, ајде улази унутра, шта се ти шеташ ту са њима», каже, ја сам стао каже овде и не зна да каже који су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где ћете Ви сада, шта сада, куда Ви полазите?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате где идете?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Пут у непознато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кренули онако?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да буде више војске?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па не да буде више војске, увек се говорило ту је берба грожђа, винограда, тог, јабука, откуд знам, увек се ишло, увек су ишли цивили, пратило се, брало кукуруз, откуд ја знам, увек се причало о томе, да треба то да се уради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, шта ћете сада Ви ту да идете?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Куд сви Турци, ту и мали Мујо, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кажете, испред те задруге ови су, један део војске, кажете, нису сви ушли у задругу, када сте изашли испред, видели тај други део војске?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, наравно да сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је дошло ту до неког распоређивања, испред задруге, да се праве неке колоне, да неки распоред неко врши?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, ја то нисам видео, али углавном они су стајали, стајали су, значи, постројени, постројени. Значи нигде нисам никог приметио да је издавао наређење или да их је постројавао, да је нешто, не, то нисам видео. Они су били постројени, како смо ми излазили из задруге, они су тако се припојили нама и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта би са овим цивилима, куда су они стали?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Они су ишли са моје десне стране, ја сам ишао лево, а они су ишли поред пута десно, то знам сто-посто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А са њихове десне стране, да ли иде још неко?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја мислим да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била нека колона са њихове десне стране?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, не, колико мене сећање служи, не. Само нисам сигуран за те цивиле, да ли су ишли у колони по један или су ишли по два, то нисам сигуран, један поред другог или су ишли један иза другог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, каква је то војска, кажете војска?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Хаотична, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та војска која је ту, у ком смислу хаотична?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Свеукупно хаотична, мало смешно, али тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, одакле су ти људи, шта, ко је то, одакле су дошли?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, немам појма, ја мислим, причало се да су Ваљевци, сада који су, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели, у каквим су они униформама?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да. Они су били у војним униформама и знам да су имали капе, то ми је мало онако запало за око, имали су качкете. Качкети су изгледали као аустроугарска војска што је имала, некада, па ми је тако остало у сећању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао неко од њих неки шлем на глави?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Имали су сви шлемове, да ли су их носили на глави, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате да су имали шлемове?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Како не, госпођо. Сви су имали шлемове, како, па видео сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Носили су заденуте шлемове поред?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Капу или шлем, неко скине капу, стави шлем. Е сада, ко је, да ли су имали на глави, то не могу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Углавном, имали су шлемове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, када та колона креће, да ли ту има, та војска, да ли ту има командант, нешто да, командир неки да нешто ту њима наређује, идемо, крећемо и тако даље?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, неко јесте наређивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Покрет и то.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нормално да је неко наређивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви то видели или?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, нисам видео, нисам могао, на крају крајева, није ме ни занимало. Нисам видео никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, како кажете, нормално да је неко наређивао?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, нормално, госпођо, како би се ми кретали да неко не каже или стани или крени или идемо лево или идемо десно. Значи ако неко не каже, ја и Бачић не би никада кренули, значи ми би стајали и нико не креће, значи вероватно је неко рекао идемо, крећемо, покрет или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви размишљате, где ћу сада?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, тог момента нисам размишљао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли питате неког?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то још био са Вама из Вашег друштва, да тако кажем?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: У колони, био је, био сам ја, Бачић, Хрњачки, био је Косијер, био је тај Мија и Саша, отприлике, њих се сећам, а за остале мислим да нико није био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када кажете Саша, мислите на овде оптуженог Сашу Стојановића?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је Никола Вуковић био са Вама, пошто њега кажете сте знали?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја га нисам видео, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Куда су се они распоредили у том кретању, где су они били?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ових пет, шест што сам сада набројао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не знам, само знам да је био Бачић, да ли испред мене или иза, а за остале не знам, значи били су ту негде у близини, или испред или иза, ту, углавном смо се држали сви заједно. Знате како, да Вам ја објасним, ми смо другови, пријатељи и ми смо се углавном држали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заједно?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Заједно. Нисмо имали везе ни са каквом војском, нити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, причате ли успут нешто?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, ја и Бачић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли причате?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Причамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разговарате где ћете сада да идете?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, причамо неке можда неважне ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли питате неког из Ваше екипе, тог друштва, где ћемо сада, куда ми идемо, шта је ово?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, не причамо, никога нисам питао. Сматрам да већ неко ко нас води или, да он већ зна где треба и да ми тамо треба да идемо, ја сам претпостављао можда се бере тамо тај виноград, воће или шта је, не знам ни ја. Стално су говорили као треба да се бере. Ја сам претпостављао да је то то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта, да ли сте Ви то хтели да идете да и Ви берете виноград или како?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Мало пре сам Вам објаснио да је морао неко да буде поред тих цивила, толиких. Бачић када је одлазио, када је водио те жене тамо или већ људе, увек је било пет, шест, десет људи око тога, да се обезбеди. Пазите, то је рат, час посла истрчи неко из шуме и побије тамо и цивиле, побије и наше, ипак је требао ту неко да буде. Да ли то сада ја из своје главе ове, претпостављам да је тако, откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, шта даље ради та поворка?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, ништа, кажем Вам, колона је била хаотична, цепала се, неки су ишли брже, неки спорије, неки, шта знам и одједном је први део колоне почео да скреће тамо у ту ливаду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је био неки да сте видели та војска, кажете, маскирне униформе, да ли је био неко да има неки чин, да Ви видите, да је ту неки официр?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, нисам ја видео никакав чин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли примећујете, да ли неко командује том војском, да ли видите?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја нисам могао да видим, нисам могао да видим, јер то је колона стварно била дуга, то је пут кривудава, стварно нисам могао да видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико се дуго то крећете ви?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не бих знао да Вам кажем тачно, то није много далеко од села, али не бих могао да Вам кажем, петсто метара, можда километар, не знам, не могу да одредим дужину пута. Углавном, није далеко од села. Скреће се у ту детелину, у ливаду, шта је већ и ми улазимо, како који долази, ми улазимо, тако. Војска се после повукла мало назад, они су стајали иза нас. Ја и Бачић смо причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, на том путу, да ли се нешто неуобичајено дешава, да ли неко евентуално тамо неко скаче, баца неке бомбе или?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, то нисам видео, то видео нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули можда евентуално да је било нечег таквог касније?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, само сам чуо да је неки, да је био инцидент то на крају колоне, да ли неки мештанин, тај цивил није могао да иде и да ли га је неко ту, да ли га је убио или ранио, шта је било, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули Ви тај пуцањ у току кретања?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, да, окренуо сам се, што је најбитније, окренуо сам се, али нисам могао да видим шта се десило, ко је био, шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ту у току тог кретања чули да је убијен човек?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли је било још ту пуцњаве или је то био један једини?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: То ми је остало у сећању, ништа више. Ја не могу сада да тврдим да није било или да је било. Значи, то ми је остало у сећању, то сам касније чуо, причало се по селу, то када сам се вратио други пут, причало се, када сам ја дошао код те фамилије, да се ту раздужим, ми смо тако причали и они кажу, е, Јоване, знаш, убили су тог и тога. Кажем, јеси ти чуо, немам појма, ја сам чуо али нисам знао ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте рекли да сте били у некој првој трећини те колоне?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Отприлике, прва трећина, можда до половине, не верујем, али ту, ту је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је до Вас био неки цивил?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте погледали у те људе, да ли је неко од њих имао нешто од неке видне повреде по телу?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, ја нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у том кретању, кажете долазите до неке ливаде тамо. Да ли је било неке измене неког поретка ту, сада неког распоређивања другачијег, пре, значи, скретања у ту ливаду?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, не бих могао да Вам кажем, ја како сам ја наилазио, ја мислим да су прво цивили ушли у ливаду, а онда смо ми ушли, али нисам сто-посто сигуран. Ми смо стајали иза њих. Војска је ушла, они су били, уствари ја и Бачић смо били најближи овај тим цивилима, а војска је била иза нас, не знам, не могу да одредим, двадесет, тридесет метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли неко издаје неку наредбу тим цивилима да уђу у ту детелину или како се то дешавало?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, ја не знам, не бих могао да кажем овај или онај, стварно не могу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим, да ли је издао, а Ви не знате ко је или?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не могу да тврдим ни једно ни друго, вероватно да је неко издао, не би ми сами скренули тамо у ту ливаду. Вероватно да јесте, а ко, шта, како, мени је непознато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сада Ви, куда ћете сада Ви у ту ливаду?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Куда сте кренули?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, не знам, ја сам малопре рекао да не знам, ја сам мислио да иде ту виноград неки или воћњак неки, сада ће они пречицом, ту је одмах, како се зове, силос био испред нас, ја сам мислио, сада ћемо ми ту пречицом да идемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је та ливада пречица до нечега?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, немам појма, ја не знам ни где је виноград, ни где је воћњак, ни куда се иде, ни. Ја сам провео ту тих пет, шест дана, ја не знам, ја сам само знао пут од куће где сам становао, до центра и назад. Да сам ушао у пет улица, ја бих се изгубио, значи толико сам познавао то место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, шта се дешава у тој ливади, мало ми детаљније опишите?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, људи су стали, ти цивили су стали испред, целом ширином те ливаде. Е сада, да ли су покрили целу ширину и то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, како ширином, да ли поред пута или?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, не поред пута, него уздуж пута, уздуж пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уздуж пута?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Уздуж пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био ту још неки пут, неки споредни пут? Ово што Ви се крећете, да ли је то асфалтни пут био?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, да, то је био асфалтни пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био поред тог асфалтног пута још неки пут?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Мислим да је био на крају те ливаде, да је био на крају пут, али нисам сто-посто сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колика је та ливада?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ако кажем сто, двеста метара, то је велико, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, негде су тамо неки силоси?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да и није могла сва војска да уђе, то знам сигурно, неки су остали на путу. Значи, сва војска није ушла у ту ливаду, неки су остали на путу, ми који смо ушли докле смо ушли, докле су ушли ти цивили, и ми смо ушли, а ови други су остали тамо негде, ишли су путем, значи тамо су остали, на асфалту, на асфалту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли неко те цивиле распоређује ту по тој ливади?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, вероватно чим су стали тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то вероватно ништа не значи, или знате да распоређује или не знате?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви то били ту присутни, кажете, Ви сте одмах ту до тих цивила?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Јесам, био сам присутан, али нисам никога, није ми остало у сећању да је неко причао о, те стани овако или стани онако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта ти људи, како они ту улазе у ту ливаду и шта се ту дешава? Да ли они то сами иду по тој ливади, шта? Мало нам објасните, то што Ви причате, неко је овако, ушли у ливаду, ми за њима, нешто мало нејасно је остало.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја сам Вама малопре рекао да се ја много не петљам ко командује, ко доводи, ко је издао наређење, ја радим само што ми се каже, ми не водимо рачуна о томе. Вероватно да је неко издао команду, малопре сам Вам рекао, не могу људи тек тако да уђу у ту ливаду, самоиницијативно, не знам како да кажем, неко је издао команду, неко је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам оно што сте Ви видели

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисам видео ко је издао команду и да ли је издао команду. То је сада моја претпоставка, да је вероватно неко издао. Значи, ја сам причао са Бачићем о потпуно неважним стварима. Не кажем сада да сам причао о женама, биће мало глупо, можда није глупо, уствари, пошто ја волим да причам о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда шта, причате о женама и у ливади са цивилима?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објасните ми ту ситуацију.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Идемо и причамо, једноставно ћаскамо, ја и он, пушка на рамену и еј, Пљоко, где си био, шта си био и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се даље дешава?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Идемо, ја уопште не обраћам пажњу и одједном је неко рекао, каже «стој, мина». Ја сам се зачудио, «стој, мина», Бачић је остао ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, да ли се ти цивили нешто крећу по тој ливади?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да. И једном момента су стали и неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало сачекајте, а да ли се крећете Ви за њима?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, да, да, да. Ми идемо и причамо, то се тако одвија у ходу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На тој ливади?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тако је, тако је, а војска је иза нас, можда једно, сада да не кажем, двадесетак метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли неко говори тим људима, ако наиђете на мине, стој?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисам регистровао. Али сам регистровао када су људи рекли «мине, стој мине, ево мине» и Бачић је остао ту већ колико је било, ја сам онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то рекао «мине, стој мине»?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Неко од цивила, неко од цивила из те групе. То сам чуо, то тврдим одговорно, каже, «стој мине».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су сви ти цивили ушли у ту ливаду?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, ја мислим да јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када кажете распоредили су се уздуж ливаде, у односу на асфалтни пут, значи.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ишли су паралено са путем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Паралелно са путем?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, да, значи пут иде овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Асфалтни пут, паралелно са путем?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тако је, у правцу пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У правцу чега они иду?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: У правцу силоса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ако гледате на асфалтни пут, то онда није паралелно са путем?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Како није, госпођо, ја сам ишао у школу, ако иде овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се налазе ти силоси?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: У правцу како сада ја гледам, асфалтни пут, асфалтни пут, дозволите само, ево овако, асфалтни пут је овако, ми стојимо овако и крећемо се овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ништа нам не значи овако, онако. Излазите из места Ловас, где, излазите из места Ловас, где се силоси налазе, да ли су са десне стране?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: У правцу нашег кретања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте и?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Силазимо десно са асфалтног пута, силазимо десно у ливаду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: И крећемо опет према силосима напред, значи то је паралелно са путем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су онда цивили распоређени, паралелно са путем, ако се крећу?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Пут кретања је паралелно, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је нешто друго.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Пут кретања, можда сам ја направио лапсус, ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам Вас питала какав је распоред да будемо јасни, значи, њихово?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Како се даље креће колона, ја кажем, паралелно са силосом, значи паралелно са путем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Значи у правцу асфалтног пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А куда Ви идете за њима ту у тој ливади? Окрените се овамо, куда Ви сте пошли за њима?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не разумем питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, улазите у ливаду, односно они ушли у ливаду, кажете, крећу се према силосу?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: И ми идемо за њима, сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: И војска и ја и Бачић, сада конкретно ја узимам смо њега, зато што сам ја са њим највише био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то био неки размак између вас, између Вас и цивила?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, између војске и цивила је било можда једно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко иде одмах иза цивила?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, ишло је нас двоје, троје добровољаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: За Бачића сам сигуран, зато што смо ми причали, ишли и када је тај човек рекао или људи, већ не сећам се ко, колико је њих било, «стој, мине», они су стали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, мало се овде зауставите. Иде двоје, троје добровољаца, ишли сте Ви, Бачић и ко је тај трећи?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не знам, не знам ко је трећи, углавном, ја и Бачић смо разговарали, ишли. Када је тај ко је рекао «стој».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још неко иза тих цивила од добровољаца?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисам обратио пажњу, нисам обратио пажњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, војници куда се крећу?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Војници се крећу иза нас, иза нас на једно двадесетак метара, можда, не могу да одредим, раздаљину бар на двадесетак метара од нас. Ја и Бачић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико то војника се креће?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, ајде да узмемо четрдесет, педесет, хајде нека буде педесет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, идете Ви иза цивила, удаљени, рекосте, колико метара?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, можда средина, између цивила и војске, ми смо ишли средином.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то метара удаљено?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Хајде нека буде десет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и ови удаљени двадесет иза вас?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, не, ми смо били између војске и цивила, значи они су били можда двадесет, можда тридесет, не могу ја да одредим сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Удаљени од?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Од цивила, војска, а ми смо били негде између војске, ја и Бачић, између војске и ових цивила, идемо и причамо и неко каже «стој, мине». Бачић је остао и тај је остао, а ја сам, мајмун, радознао, идем ја да видим како изгледа мина. И приђем и као, па можда и ближе него до Вас, човек се баца на мину и крај приче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ти људи нешто раде, ти цивили?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Како да раде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су се кретали према силосу, да ли се држе за руке, да ли разгрђу детелину ту?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Мислим да се сећам да су разгртали детелину, е сада, да ли се држе за руке, нисам сигуран. Мислим да су, то ми је онако некако остало у сећању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што то разгрђу детелину?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте размишљали у том моменту?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ма, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је сада ово?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Онда бих погрешно причу са Бачићем, стварно нисам размишљао о.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте се баш занели у том разговору са Бачићем?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тако је, тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и сада Ви, у том тренутку, иду испред цивили, разгрђу детелину, Ви идете за њима. Да ли разгрђете Ви детелину?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја нисам разгртао, не знам ови, нисам се окретао, ја нисам разгртао детелину, сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта ради ова војска?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисам се окретао, ни то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су остали неки војници тамо ван те детелине, односно ливаде?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: На путу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Рекао сам малопре, остали су, нису могли сви да уђу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се налазе Саша Стојановић, Мија Вукосављевић, Слободан Хрњачки?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: У односу на мене и на Бачића? Не знам, значи видео сам да су ушли у колону, ишли су, а где, није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зоран Косијер, где се он налази?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у том тренутку и уопште током кретања тих људи, тих цивили, да ли је њима неко говорио успут нешто, показате ви где су мине и тако даље?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја сам то чуо у задрузи, а успут њима нико није говорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте то чули у задрузи?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја сам чуо у задрузи, стално се причало да постоји могућност да када се повлачила та нека војска њихова, да постоји могућност да је негде на ободу села можда миниран воћњак или шта ја знам, кукурузиште, када су се повлачили. То је, тамо се то причало и када сам ја ушао у задругу, неко је рекао, некеме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог дана?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тог дана када сам ја ишао, а то је било онако у пролазу, значи гужва, причају људи, еј, каже, молим те води рачуна, каже да не буде минирано. А овај други је рекао, ма нема везе, у том некаквом смислу, нема везе, ако буде минирано, негде, а ми наиђемо као на то, стаћемо, разумете, показаће они где су мине, у том стилу. Ко је рекао, немам појма. Значи, то ми је остало онако у подсвести, ја се мина јако бојим, одмах да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли Вама, то сте чули непосредно пре кретања те колоне?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тако је, тако је, тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А чија то њихова војска ће то да, ако је оставила њихова војска?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ови што су се повлачили, усташе ове, Хрвати, ко је већ, њихова војска која је била у селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли Ви када чујете тај разговор, знаће они ако је то њихова војска и то, да ли то Вама нешто говори?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ништа ми не говори, ништа, ја нисам, ја нисам могао ни да претпоставим да тако нешто може да се деси, да је то уопште тако могуће, да је минирано, једноставно нисам, то сам само регистровао, али нисам размишљао да то може да буде нека последица, да ја могу да утрчим у то минско поље, какви, ја сам мислио да је то прича као прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тамо после на тој ливади, шта, војска је овамо иза вас, да ли ту неко издаје неке команде? Кажете, ови се крећу, крећете се и Ви, занети са Бачићем у неком важном разговору, а иза је та војска, реците ми, да ли ту неко издаје неке наредбе, команде, нешто, шта се ту дешава?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, сигурно да је издавао, сигурно да је издавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви то чујете, не чујете, шта?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисам регистровао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дуго се крећу ти људи, мислим, које растојање су прешли, кажете, иду према силосима?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Мислите, колико километара, метара од села до ливаде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, тамо у тој ливад, колико они пређоше растојање до момента када ови?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Врло кратко, врло кратко, само што смо пошли, чини ми се, сада ја не могу да тачно знам, врло кратко, значи нисмо ушли, нисмо прошли ливаду, две, три, па се тамо нешто десило, него врло кратко где смо ушли, то се већ десило то, јер су они стали одмах и рекли «мине, стој».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су пре тога ти људи ишли том детелином по њеној дужини?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ми смо се и кретали по дужини, не по ширини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По ширини, ето ако хоћемо, зависи шта гледамо да је дужина, а шта ширина.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не разумем како, да ли су се кретали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада се крећу према силосу ово што причате.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Мислите, да се нису кретали контра од тога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не контра, него паралелно са путем, да су били распоређени?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Мени је питање нејасно, мислим, ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти људи, кажете, иду према силосу.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти цивили.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Иду паралелно са путем асфалтним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, крећу се паралелно са путем, распоређени по Вашем, нормално на пут.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се кретали можда да им је правац кретања нормалан на асфалт, по дужини и по ширини детелине, да не компликујемо ствар?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: По дужини су ишли, по ширини нису ишли.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Лево, десно?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, лево-десно, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, шта се ту дешавало у том тренутку када тај човек каже «мина» или шта, да ли му је неко рекао да стане?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Они су стали и чуо сам да је неко, е сада, ко је то рекао, неко је рекао «стој», уствари више њих, «стој».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: За цивиле сам сигуран да је неко од цивила, уствари, они да су рекли, за војску нисам сигуран, вероватно је неко од војске рекао «стој», ја не знам. Чуо сам да је од ових цивила, да је неко рекао «стој, мине». Сви су стали, то сам ја видео. Бачић је остао, а ја сам отишао да видим како изгледа мина и видео сам како изгледају мине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледало?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Мрачно, добио сам одмах, био сам рањен, он је себе бацио на мину, то ме можда мало спасило зато што је поклопио мину и ја сам добио гелер у ногу и гелер у главу и рекао сам Вам, остао сам без ваздуха, мислио сам да сам мртав, имао сам осећај да пропадам негде у амбис, нешто и тако. Више се ничега не сећам. Моје прво буђење не сећам се да ли је било поред пута или у ауту неком цивилном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, молим Вас, немојте да разговарате. Адвокат Тодоровић, молим Вас. И?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не сећам се да ли сам се пробудио ту одмах поред пута или у цивилном ауту, само знам да су ме одвезли цивилним аутом беле боје, «Лада» и када сам дошао тамо, питао сам оног војника, које је ово место, он је рекао Сремске Лазе и више ништа не знам. Тада сам пребачен у Шид у болницу и из Шида су ми нудили да идем у Шабац, ја нисам желео у Шабац и онда сам доведен на ВМА и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И чусте ли Ви, шта то би?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Касније да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Касније сам чуо да је настрадало ту неких десет, петнаест људи, двадесет, колико је, не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да су упали у минско поље, да, ништа и то сам чуо и ништа више, мени је жао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се распитали шта је ово?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, ја сам прво поразговарао са собом, нисам се распитао, мислим, ја сам прво поразговарао са собом, како сам ја то тако упао, безвезе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта у том разговору?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Са собом? Па, немам појма ни ја. Шта да Вам кажем, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да објасните?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, да, вероватно нисам ни ја размишљао, тако мало сам наивно кренуо и ето тако, могао сам главу да изгубим, безвезе. Ето, људи су изгубили главе безвезе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је за том колоном и иза те колоне асфалтним путем колима ишао Бата Михајловић?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Немам тих сазнања, нисам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте са њим неки разговор имали или неку дискусију у вези целе ове ситуације, кажете, то је неко тамо ко Вам је издавао наређење, нешто?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Мислите након дешавања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Након дешавања?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа баш нисте причали?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, само је једном био дошао у болницу у посету, али конкретно о том случају, ништа нисмо причали. Он је рекао само да су настрадали људи, јеби га, каже, хаос је био тамо. Ја кажем, шта је то било, ја стварно не знам, он каже, хаос, боље не питај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И баш ништа не причате?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ипак је он неко ко Вам је тамо издавао нека наређења?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сада.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисмо причали, али касније када сам дошао код те фамилије Воргић, онда смо баш причали и онда су они, пошто су они познавали тамо те неке људе, онда су они причали, ето, па фин човек, овај погинуо, фин човек, тада сам то, тада сам више разговарао него са овим Михајловићем, конкретно о том случају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ова оптужница, да ли Вам је потпуно јасна шта Вам се ставља на терет?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, мени је потпуно јасна оптужница и ја се слажем са тим да сам ја тај који пише ту, да сам ја тамо био, а да се све ово десило, као што се десило, а за остало се не слажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за шта се не слажете?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да сам нешто крив, да ми се ставља остале те тачке на терет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је том приликом и у тој колони и у том кретању и даље неко од тих добровољаца давао неке наредбе?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из тог Вашег друштва које знате?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Сигурно није, значи сигурно, што се тиче Бачића, сто-посто није, пошто смо ишли, причали, ћаскали, сто-посто није. Не верујем ови, ови су исто били као и ја, обични прашинари, обични, мислим, нико није упућен у ту команду, не знам ко би могао то да уради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тамо када сте били на тој ливади или пре тога, та војска за коју кажете Ваљевци, чули сте да су из Ваљева, да ли сте Ви обратили пажњу колико њих има те качкете, колико њих шлемове, како је то било?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Сви су имали шлемове, сви су имали качкете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то, не мислим, на глави?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: А не, не, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте обратили пажњу, да ли су неки имали шлемове, неки качкете или су имали сви качкете, а шлемови поред?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, не могу сада да тврдим, не могу да тврдим, углавном сви су имали и шлемове и капе и вероватно, зависи од потребе, они су то мењали. Не разумем се баш много у војску, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тих дана у самом Ловасу, да ли Ви долазите у неки контакт са господином Љубаном Деветаком?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте било када са њим нешто разговарали?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, ништа, виђао сам га само тамо у задрузи да се шета, мислим, шта ради, није ме занимало. Кажем, остало ми је само у сећању то Деветак, зато што тако има чудно презиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте упознали некога још за кога знате из места Ловас, сем ових људи које сте поменули?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, не бих могао сада да кажем. Ту где сам ја живео, прекопута је становао неки, живео неки електричар, он је долазио на кафу код тих људи, ето може да се назове упознали или мислим, то познанство. Упознао сам неку, опет ће бити жена, упознао сам неку, запамтио сам, уствари, ту жену са двоје деце, исто којој је муж побегао и што је жена кукала, па сам је одвео у Црвени крст, да узме, шта знам, то што је био Црвени крст за храну, за те ђаволије, за децу, али нисам је познавао, него смо се дружили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви упознати са одбранама осталих оптужених из истраге и то?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево оптужени Драган Бачић који је, кажете, ту сте били заједно и тако даље, он тврди да «Слободан Хрњачки, ја, Јован Димитријевић и један Хрват са брковима, били смо на челу колоне».

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Челу колоне?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Немогуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том кретању?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је то тако изјавио. Да ли сте Ви сазнали после, ко Вас је извадио из те ливаде?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, сазнао сам одмах, значи чим сам се пробудио, сада се не сећам, у ауту или поред пута, прво кога сам видео, то је био Бачић, који ми је држао неку крпу или мајицу на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја бих једну примедбу на ово Ваше питање, можете да прецизирате, када, на који записник, када то тражите од нас, мислим да важи поступак и за Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите, то је Драган Бачић.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: То је примедба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите, сада ћемо, то је рекао Драган Бачић.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Моја примедба је да нисте, само да завршим, опростите, примедбу да завршим, значи, ја дајем примедбу да питате погрешно, наопако, мимо поступка, окривљеног и наводите га на нешто са чим он није упознат да одговори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, ја га питам, а он одговара човек, шта га наводим, седите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али, ако предочавате, морате као и ми што морамо да наведете. Ја браним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите доле.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па да завршим, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, ја ћу сада да предочим тамо оно што.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли сам ја бранилац Бачића, па ме веома то интересује, ја не нађох то, реците ми, можда сам ја испутио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево Драган Бачић је на записнику од 28. маја 2007. године који је дао у полицији у присуству браниоца, који записник може да се користи као доказ у поступку, то изјавио.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Мислим, није дао своју одбрану овде на претресу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја предочавам оно што, све што је саставни део истраге.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро, помирите се па да кренемо. Ја не знам шта је Бачић изјавио, мене то, не могу да кажем да ме не занима,

ја знам да сам био прва трећина, најдаље до половине колоне и да сам једино Бачића, знам сигурно да ме је он извукао, да сам га видео, да ли поред канала, ту поред пута када ме је извукао, или у ауту сам се освестио, нисам сигуран, само знам да ми је рекао, опсовао је, додуше, опсовао је и дао ми је неку крпу, неку мајицу, каже «држи на глави» и тако и «не мрдај се, лези ту» и ништа више. Тако знам да ме је он извукао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви у том месту Ловас када сте били, имали неки митраљез «шарац»?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вама Горан Јеремић неки кум?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је код истражног судије на записнику од 07. септембра 2007. године рекао «мој кум Јован Димитријевић је имао митраљез», онај «шарац»; баш је описивао.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Црни онај?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, не, то нисам имао, сто-посто нисам имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто је овај кум тај Ваш то изјавио?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: То ћете морати њега да питате, стварно ја не знам. Ја сам имао полуаутоматску пушку и задужио сам је. Ни у лудилу нико није имао два оружја, ко је могао да има две пушке. Ја сам задужио «паповку», полуаутоматску пушку, какав митраљез. Прво, ја не знам ни да рукујем са митраљезом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је том људима, тим цивилима, неко говорио да ту треба они да иду нешто да разминирају, да ли сте Ви нешто чули у том смислу?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисам чуо, нико није спомињао mine, осим, кажем, што сам то чуо у задрузи у пролазу, нико ни успут, ја таквих сазнања немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ниједног момента нико није споменуо «М» од mine, сем онога што сте чули у задрузи?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред задруге када сте били или ту негде у пролазу?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, не, не, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Опомените неког другог, не само мене.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја се извињавам, да ли сам ја нешто погрешно рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када сте чули за те mine, само мало да појаснимо.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: То је било у дворишту, у пролазу, значи када сам ушао у двориште, значи иза када сам ушао у двориште, у пролазу, овако гужва, људи пролазе и тако причају двојица, ја сам то тако чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којих то двојица причају?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, откуд знам која двојица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су неки униформисани људи или шта?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: То нисам обратио пажњу, то ми је само остало онако у сећању. Значи и када смо кренули дуж пута и никада више нико није спомињао mine, никада нико више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте Ви били тамо у Ловасу неки припадник територијалне одбране, да сте званично негде евидентирани?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: И то не знам, стварно не знам, ја нисте нисам потписао никакву приступницу, ни СНО, ни «Душан Силни», ни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте евентуално неку потврду касније добили?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, да, да, а потврду, да, добио сам од територијалне одбране да сам у извођењу, тако бар пише у потврди, у извођењу акције, не знам које, приликом извођења акције, рањен, опет датуме не знам. Ја сам особа коју многе ствари не занимају. Кажем, датум, имена, времена, то јако сам слаб што се тога тиче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а ко Вам је ту потврду издао, коме сте се то обратили?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја мислим да је мени то донео Борисав Михајловић. Од кога је он то узео, не знам. Мислим да је он то мени донео, мислим да ми је донео у болници, само, када је долазио кући, ја сам рекао мом ћалету да контактира са Батом, да му ипак да неку потврду, да бих ја то могао тамо на послу, пошто сам ја запослен, да ја то ипак имам, сматрао сам да треба да имам и Борисав Михајловић ми је донео такву потврду, а где је узео, не знам, а на потврди је писало «територијална одбрана села Ловас», то знам, печат. Вероватно има потпис, али ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имају ли чланови већа неких питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Само једно питање.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Изволите.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Кога Ви доживљавате као команданта те акције у коју идете са пушком?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Никога.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Како идете без, коме би требало нешто да се обратите или од кога бисте, кога бисте послушали да је нека наредба издата, не дај Боже, неко да је рекао «пуцај у цивиле» или нешто?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисам ја размишљао о томе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Како идете у акцију и баш толико не размишљате?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Мало пре сам објаснио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Па, није ми то јасно, зато питам, значи Ви никога не доживљавате?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не. Вероватно неко ко је на почетку колоне, рекао сам, куд сви Турци, ту и мали Мујо. Они скрећу десно, ја идем десно, лево, ја идем лево. Немам ја шта ту да паметујем. Значи неко је ту одређен већ, ја не треба да питам ко је командант, ко је заменик, ко је, то мене није занимало никада.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Али, ипак претходно чујете, нешто кажете мене, као нешто, ипак?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: У задрузи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: У задрузи, да, па да ли нешто размишљате, да се нешто не деси, ко ме води, где ме води, како идете тако?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисам размишљао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Грлом у јагоде, не разумем.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тако је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Тако је?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Како сам размишљао, тако сам и прошао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Које сте имали повреде?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Имао сам повреду главе и повреду ноге.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли су биле тешке повреде, лаке повреде, колико сте били у Лазама, у Сремским Лазама?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, само једну ноћ.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Само једну ноћ?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, после сам пребачен, молим?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А после?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: После сам ишао у Шид и после сам пребачен на ВМА и тамо сам лежао на ВМА; не знам колико, радили су ми пластичну операцију и тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, хвала.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Скочног зглоба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Само једну примедбу на ово питање, али Ви не дате пре тога или не видите, дакле, ја не знам да ли треба окривљени, оптужени да даје изјаве о својим доживљајима, око команданта, како доживљава, да ли је видео, да ли зна ко је командант, а не о доживљају. И просто ме запањује да члан већа то пита. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, други члан већа има ли питања? Тужилац, изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли оно што сте рекли у истрази и први и други пут, остајете при томе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само је једном саслушан.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, да Вам кажем нешто, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А уосталом, молим Вас, било је неко после ја мислим суочење 16. октобра 2007. године, па ако сте мислили.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја сам давао две изјаве у полицији, не знам ако је господин мислио на то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, мислимо на истрагу.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не знам о чему се ради и сада ме не занима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, једна је 20.08.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, конкретно ћу Вам рећи, једна изјава је била код истражног судије, па је онда 16. октобра 2007. године и још једном је 31. октобра 2007. године било неко суочење.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Питање, ево, 20.08., односно.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Датуми ми ништа не значе, ја се извињавам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, када сте дали један дугачак исказ код истражног судије. Да ли сећате шта сте тада говорили?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Овако исто што и сада?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да ли остајете при томе, ето то је питање, једноставно?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: У вези чега, пазите сада, сада је то мало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хајде овако, да ли има нешто што сте тамо.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Рекли а да није?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да није, да?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, не дајем себи за право, можда само намерно, не, али пошто је временски, дуг временски период прошао, може да се деси, да сам ја, али не намерно да бих нешто сакрио, а Ви ми укажите на то па ћу Вам објаснити.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ако ми дозволите, госпођо председнице. Не желим питање, него само један коментар, да се просто разреши. Колико сам разумела веће, веће неће користити изјаве дате у полицији, без присуства браниоца, до окончања овог поступка. Какву ће одлуку донети после тога, то ћемо видети. Уколико ја добро разумем колегу тужиоца, он инсистира на нечему што је саставни део истражне изјаве, а што се налази у тим изјавама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: И ја онда молим да сада прецизира, да ли је то део који се односи на те изјаве које су дате у милицији, или који је дат само на записнику, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево само да разјаснимо све ово. Реците ми, господине Димитријевићу, да ли Вам је истражни судија.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Како ви причате, сви гласно, сада Ви мене питате шта је рекао господин, шта је рекла госпођа, ја кажем не знам, а Ви кажете, како Ви не знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само једно питање, да ли Вам је истражни судија када сте испитивани код њега, небитно колико пута и где, значи овде у овој згради, да ли Вам је предочавао неке изјаве које сте евентуално дали пре тога, било пред ким, пред полицијом, пред?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са неким тужиоцем и тако даље?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да. Па, он ми је постављао питања везана за то и мало се чудио човек, тако, каже, ово први пут среће у пракси, се сусреће са тим, нешто изјаве нешто истог момента, ово, оно, не знам ни ја, како сам привођен, како и тако то, то се чудио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. У том смислу, с обзиром да те изјаве које сте негде раније давали, било у ком својству, као грађанин, као окривљени и тако даље, суд то не може да цени као доказ, нити ће узимати у обзир, веће ће, уствари, на крају да одлучи, али делови изјава које сте рекли, давали истражном судији, где Вам он баш то предочава, Ви нешто потврђујете, суд неће да користи и молим да остали учесници тај део не користе.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То све истражне судије раде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер то је «на мала врата» уношење изјаве из полиције и суд тако нешто неће користити, бар за сада, а веће ће на крају да одлучи о издвајању делова тог записника где се тако нешто недозвољено ради, јер се ради о недозвољеном доказу, који на тај начин, улази у изјаву. Изволите, тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви кажете, кренули смо, по Вашем мишљењу, у бербу грожђа, ако сам ја добро разумео.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Воћа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте овде грожђа, а на основу чега сте закључили?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Зато што се у то време говорило да треба да се иде да се бере, мислим да је то тај период био, кукуруз, воће, овај, како се зове, јабуке и шта ја знам, грожђе, откуд знам. По томе сам закључио да ће се ићи тамо. Значи, није нешто из моје главе безвезе, значи, причало се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А када је на зачељу колоне, крају колоне, када сте чули да је убијен човек.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја нисам чуо да је убијен човек, ја се извињавам, ја сам чуо пуцњаву само.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, а кажете, када сте сазнали да је убијен човек, хајде да идемо редом?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја сам сазнао да је човек убијен тек када сам се други пут вратио у Ловас, значи да се раздужим са оружјем, не знам када је то било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Онда сам ја погрешио, разумео сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада сте приликом изношења одбране, рекли да сте ту у том кретању чули да је убијен човек.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, ја сам чуо да је била пуцњава и да је то, али сам касније чуо ја да је ту убијен човек, ја то нисам видео. Ја сам се окренуо и нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али сте рекли.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисам видео да је убијен човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А рекли сте да те чули тада ту?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Чуо сам пуцњаву, ја сам се окренуо, погледао негде позади и ништа нисам видео и вичу, хајде, терај напред, откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, видећемо у транскрипту, али рекли сте да сте ту тада чули да је убијен човек, нисте видели, али сте чули да је убијен.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, нисам имао од кога да чујем, онда сам ја направио лапсус, грешку, нисам имао од кога да чујем да је тада убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је колона скренула у детелину и када су људи почели да разгрђу детелину, шта сте тада мислили, шта раде ти људи?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ништа, нисам ни размишљао о томе, малопре сам рекао да нисам размишљао. Јесте ми запало за око, како су разгртали ногама.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, то се сада разликује од брања грожђа.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Понашање људи?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, ја сам свестан да није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, шта сте онда мислили?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ништа, причао сам са Бачићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас молим да даље не коментаришете.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Судија, ја још једном стварно молим, генерално, Слободан Живковић, адвокат, дајте да поштујемо Закон о кривичном поступку. Ја бих Вас стварно замолио, јер стварно долазимо у једну ситуацију да сви овде и ми адвокати и пуномоћници и тужилац, зашто тужилац да има већа права од нас, дајте, молим Вас, контролишите, хоћемо класично као што смо учили на факултету, питање, одговор, како се зове, Пера Перић, завршено, идемо даље, знак питања. Немојте да он коментарише, коментарише да ли је сада детелина, брање кромпира, можда су кромпири на сто метара од те детелине. Сам закључује, пита окривљеног и немојте тако, дајте молим Вас конкретно питање. Ако не уме да постави питање, нека не поставља питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, седите.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Дајте да поштујемо Закон о кривичном поступку, дајте да се понашамо као правници у овј судници. И мене опомените ако ја будем као што опомињете колегу, тако опомените све учеснике овог поступка. Дајте, тужилац нека поставља питања, немојте више овако да водимо овај поступак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље, тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих исто волео да се зна ред у овој судници, па на свако инсистирање, на сваку упадицу, ја се сада захваљујем на храбрости колеги, да је овог пута притиснуо ово дугме и укључио микрофон, али до сада је небројено пута он коментарисао а да га нико није на то опоменуо. То се такође односи и на колегу Крстића који је више пута, ја сам овде једно пет пута забележио, да је износио, износио, ево и сада поново то ради, износио алузије да овде неко ради нешто незаконито, да Тужилаштво има више права него други, да се уносе неке забрањене методе, да се цитирају искази који нису дозвољени и ништа није тачно и на то исто нико није реаговао. Ви сте га опоменули, јер се Вама супротставио и ја заиста обзиром да је овде петнаест адвоката, ја сам овде сам, мени као заменику тужиоца, више одговара да се води ред

у овој судници, него да се прича у глас. То је, уосталом и окривљени малопре рекао, ако сте чули, реченицом, «договорите се, помирите се, па да кренемо», то се односи на адвокате, на браниоце, а не на тужиоца.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли Ви то самокритички.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево до сада, сада ја дајем јавно упозорење, ја сам до сада то и давала и све, да се не укључују ови микрофони, да се тражи реч од председника већа, ја опомињем све који крше то, да се једноставно, када хоће да се јаве за реч, ево господин Живковић је сада подигао руку, дата му је реч, а убудуће ћемо опомињати, кажњавати и суд има овлашћење да да неком да директно поставља питања. Међутим, уколико приметимо да неко од учесника таквим постављањем питања злоупотребљава, поставља нека недозвољена питања, непримерено се понаша према било ком учеснику у поступку, односно према оптуженом, а сутра ће то бити и према сведоцима, онда ћемо опомињати и тражити да се постављају питања преко председника већа. И исто тако, сви ви који сте за том говориницом и Ви, оптужени Димитријевићу, сачекајте прво када се постави питање, ја не желим да преко мене иду питања, да не би оптерећивали тај транскрипт, да прво тужилац постави или неко од бранилаца, па да два пута у транскрипту буде исто питање. Међутим, Ви ћете само оног момента када Вам ја дам одобрење, одговорити на питање, немојте директно одговарати, него сачекајте, погледајте у мене, а ако Вам ја кажем одговорите, Ви ћете одговорити.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, добро, ја сам мало живахан, ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је то.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нема проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја немам другог начина, него овако. До сада је то, неки су поштовали, неки нису, а убудуће онда, ништа, морамо да идемо са опоменама, новчаним кажњавањем. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, ово је било питање, где је кренуо, где је мислио да је кренуо, рекао је да је мислио да иду да беру винограде. На питање после када су кренули да разгрћу ово, шта је онда мислио, ево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја исто упозоравам и чланове већа да исто тако са стране не коментаришу у моменту када неко поставља питања и да деконцетришу и мене и остале.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања, мислим, одустајем од свих питања, обзиром на став члана већа. Јуче, ја морам то да кажем, па нека уђе у записник, јер јуче то није ушло у записник, јер члан већа не укључује микрофон. На питање, шта сте Ви, на питање оном човеку кога смо јуче саслушавали, шта сте Ви као припадник ЈНА требали да радите у Ловасу, он је рекао, то не знам да ли је ушло у записник, ово је ругло,

изругивање суду. А сада, ако се то настави, а наставило се сада, ја под таквим условима нећу више постављати питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље, да не губимо овде више време, ово овако. Изволите.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Овако, у вези са овим што је питао тужилац и што је рекао господин, ја сам забележио да је он рекао, наравно у колони да је чуо да је настрадао неки цивил, али је рекао још и то, «који није могао да иде, да је убијен неки цивил који није могао да иде». Интересује ме, откуд зна то, «који није могао да иде»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Без обзира када је чуо, без обзира да ли сте чули касније, ко Вам је рекао «који није могао да иде»?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, то су ми рекли ова фамилија код којих сам ја становао, живео. Значи, када сам се вратио у Ловас, други пут, тако се причало по селу, тако се говорило, мени кажу, «еј, како су убили човека», кажу, «који није могао да иде». Како није могао да иде, не знам.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када су дошли у Товарник, да ли их је неко дочекао од официра, од неких тамо функционера општинских, било ко, да ли их је дочекао и сместио, да ли је био неко ко их је дочекао?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, нико није био.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па, откуда сте знали где да се сместите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало сачекајте, да поштујемо неки ред, ако смо га успоставили.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Није нас нико сачекао од странаца, значи од неких људи које ја нисам познавао, а да је био неки командант или да нас је водио. Мене је конкретно одвео у ту кућу Борисав Михајловић.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ко му је рекао тамо, рекао је да је у Товарнику чуо да је ослобођен Ловас. Од кога је то чуо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да одговорим? Од Борисава Михајловића.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли зна да је био неки затвор у Ловасу?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, немам тих сазнања.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја сам разумео да је оружје добио у Ловасу, ову полуаутоматску пушку. А да ли је униформу, где је униформу добио?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Рекао сам да сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је исто рекао, одговорио је, само мало сачекајте, ја када Вам климнем главом, Ви ћете одговорити.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Каква је та униформа била?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Униформа је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је одговорио исто да је била СМБ.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: СМБ, није била маскирна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ако је СМБ онда.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Може бити и СМБ маскирна, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Боје, какве је била?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Све СМБ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве је боје била та униформа?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Шарена, из два дела, ето, ето, то је исто СМБ.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Шарена? Да ли то личи на ту НАТО униформу?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, не.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја НАТО униформу не познајем, тако да.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је знао да је у Ловасу уведен полицијски час?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да одговорим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, знао сам.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекли сте да сте имали неке задатке, али конкретно, какве задатке сте имали, док сте боравили у Ловасу колико, седам дана?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја сам објаснио у претходном излагању, треба опет да објашњавам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекао је један задатак, добро. Рекао је да није приметио повреде на тим људима, цивилима који су били ту у дворишту, да није приметио неке трагове насиља, јел, то је рекао, али ме интересује, да ли су они били уплашени, да ли су били, да ли су били ту, да ли је стекао утисак да су ту добровољни или да су приведени?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте приметили неки страх на тим људима?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, нисам обраћао пажњу, значи ја сам само прошао и отишао, нисам обраћао пажњу.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Е сада ме интересује, сведок је рекао да су они променили начин кретања колоне у један фронтални, онај стрелачки stroj. Када су променили тај начин кретања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се то дешава?

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У односу на простор.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: То се дешава када смо дошли до те ливаде, значи на путу поред, ту код ливаде, на самом путу, када се улази у ту ливаду.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И ја сам разумео да су ишли паралелно са асфалтним путем према силосу, преко те ливаде. Да ли је ту приметио неки виноград?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли воћњак?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли макадамски пут?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја мислим да сам одговорио на то питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да је неки пут био.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисам сигуран, мислим да сам одговорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, ја немам више питања, хвала.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Судија, ја се извињавам, да ли може пауза?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 11 часова и 55 минута и биће настављен у 12 часова и 30 минута.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 12 часова и 35 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље питања, докле смо стали, изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Па, рекли сте нам да сте дошли 11.10. у Ловас. У чијој организацији долазите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није оптужени рекао 11.10., ја сам га питала, он каже, не зна који је датум.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, али долази после 10.-ог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао ни после 10.-ог, него је рекао да по ослобађању.

НАТАША КАНДИЋ: После ослобађања.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: То други пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, само се окрените Ви, када Вам ја дам знак главом да треба да одговорите или не.

НАТАША КАНДИЋ: Ево добро, први пут када долазите у Ловас, када је то ако не знате датум, оријентационо и у чијој организацији?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Могу да одговорим? Ја сам одговорио претходно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, одговорио је на то питање.

НАТАША КАНДИЋ: Ко ме се та група у којој он долази, јавља у задрузи, пошто је рекао да долази у задругу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате тих сазнања?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, не, ја немам појма ко се коме јављао, ми смо само ту чекали, ко се коме јавио, то не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, чекали су и онда?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Стигло оружје, стигле униформе, поделили су их.

НАТАША КАНДИЋ: И онда?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Чистили оружје.

НАТАША КАНДИЋ: И онда?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, конкретно питање?

НАТАША КАНДИЋ: Добро, али шта раде онда, стигло је оружје, нешто?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Онда чишћење наоружања и онда је испао инцидент онај који сам објаснио.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, и онда Ви кажете, овај, код истражног судије, у вези са Вашим смештајем, кажете, и једна кућа Вам се учинила, «учинила ми се занимљива» и рекли сте онда «видећемо ко ту живи и ту ћемо остати», па Вас ја молим сада, овај. Ево сада ћу одмах да нађем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, немојте да добацујете, ја Вас поново, ја Вас поново опомињем и једном сте имали новчану казну, више таква добацивања толерисати нећемо, Ви знате последице даље које следе и други пут новчано кажњавање, ускраћивање права одбране.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: То се односи на све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На све се односи, али пошто Ви већ имате једну казну, онда сте.

НАТАША КАНДИЋ: Страна 4, али, значи, дословно сам цитирала, «учинила ми се занимљива, видећемо ко ту живи и ту ћемо», молим, то ћете да прочитате пажљиво, да, да, дословно стоји «видећемо ко ту живи и ту ћемо остати». Па молим Вас, пажљивије прочитајте, па ћете у том параграфу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да тачно кажете, на којој је то страни?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Страна 4, судија записника, значи има тих делова које је госпођа Кандић цитирала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у вези тога, какво је питање?

НАТАША КАНДИЋ: Питање је сада, односно, овај, коментар. Каква је то ситуација и овај, реч је, значи, реч је о туђој кући. Е сада ме занима, да ли он има неку дозволу, да ли им је речено да они могу да узимају те туђе куће, када он може да каже «видећемо ко ту живи и ту ћемо остати», то је значи, безпоговорно, овај, није ту никакво изнајмљивање куће, него право, он има право.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морате тај коментар, него само, поводом Вашег изјашњавања.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, молим Вас, да ли има нека дозвола да он може да узме кућу, да се усели, да живи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Ја сам одабрао једну цивилну кућу, учинило ми се занимљиво, зато што је у Ловасу исто била улица Партизанска», у вези тога, да ли можете да се изјасните на основу чега Ви кажете, «ја сам одабрао ту кућу»?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: То ми је онако било занимљиво, а нисам имао никакву намеру да присвојим кућу, нити да присилим некога да ту живим, значи да су газде рекле, не можете, не можете, нема проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, како сте Ви то одабрали кућу?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, ето исти број, Партизанска 55, то ми се учинило као што живим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја исто Вас молим да, исто, пошто је Ваш клијент у питању, да не добацујете.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја сам Вам то већ одговорио, значи, учинила ми се занимљива, зато што нисам се надао да ћу у Ловасу срести се са улицом која је Партизанска 55, тако ми се учинило занимљиво и оно сам чисто прокоментарисао, видећемо ко ту живи, па ако можемо, ту ћемо живети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Могли смо и живели смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте питали власника те куће да ту уђете?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тако је, питали смо, са одобрењем, да, тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: И нико ту кућу није претресао, нико није дирао, нико није малтретирао, не знам шта још.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, ја имам сазнања да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате, ја Вас опомињем, не морате та сазнања која Ви, сви ми имамо нека сазнања овде и сада.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, па слободни смо да износимо оно што смо сазнали. Е сада, овај.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја се извињавам, госпођа је рекла да има сазнање да та улица нема 55 кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо то да коментаришемо, та сазнања.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја то нисам ни рекао, број 55, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате, Ви значи одговарате када Вам ја кажем да можете да одговорите на питање.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја се извињавам.

НАТАША КАНДИЋ: Сада, такође сте нам рекли да сте, да је било разних радова у којима су учествовали цивили, мештани, не знам, брање јабука и разног воћа и поврћа, е сада ја питам, да ли сте Ви били у пратњи тих цивила када су ишли на брање јабука, кукуруза или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам га то питала, он је одговорио, да он није ишао у такве пратње, али да је чуо од Драгана Бачића да се тако нешто дешавало.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли је, да ли је само чуо, да ли је некада имао прилике да види када се одлази у неке, у неке те радове?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, одговорите.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Имао сам прилике да видим.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су тада ишли неки камиони, да ли је видео?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Углавном се ишло пешице.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли су се носиле неке, неке, да кажем, неке ствари, нешто што је требало да помогне где ће да се стави грожђе, кукуруз, у шта се то стављало?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, то не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Сада имам питање, пошто је значи он овај, мислио да поново сада ови мештани, да се он придружује групи која иде у брање грожђа, да ли је тако?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, нисам рекао конкретно грожђа, ја не знам чега, али сам претпостављао да се иде на неки рад, грожђа, кукуруза, јабука, не знам, ја не тврдим грожђа.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, нечега, да ли је, да ли је ту групу, да ли је било неких камиона, да ли је било неких, не знам, корпа, трактора, у шта ће се стављати то што идете да, то што они иду да обаве, а Ви их пратите?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Није било.

НАТАША КАНДИЋ: Видели сте да није било?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли Вам је то онда било, да ли Вам је било чудно, како, како ће се одвијати тај посао, било да је у питању берба грожђа, не знам, кукуруза или било чега другог, воћа, поврћа?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да одговорим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, није ми било чудно, зато што се ја не разумем ни у бербу грожђа, не знам како иде та процедура, тако да, значи нисам упућен у те послове, стварно не знам како се то обавља и шта је потребно све да би се обавио тај посао, тако да нисам знао.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам, да тако Ви идете, ћаскате и ћаскате, па скрећете десно, да ли примећујете када се улази у ту ливаду, да ли војници носе шлемове?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо га питали, изјашњавао се.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли, овај, да ли примећује да војници у неком тренутку имају на главама шлемове?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисам примећивао, рекао сам да нисам то запазио.

НАТАША КАНДИЋ: Е сада, рекли сте нам да је један од Ваших задатака био да са неким мештанином одете до куће, да позовите некога, доведете код Девчића, овај, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да није сигуран да ли код Девчића или Воркапића.

НАТАША КАНДИЋ: Добро није сигуран, али да ли може да наведе још неки задатак који је имао и од кога он добија задатак и то да иде са неким мештанином, са неким мештанином код неког Хрвата, ко њему даје тај задатак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то се изјашњавао, рекао је да су ишли да стражаре и да је добијао од Зорана Обреновића или Борисава Михајловића.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, али ево да нам каже, осим тог стражарења, где је стражарио, да нам наведе још, који су његови задаци у Ловасу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали још неких задатака, сем ових које сте нам причали?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, те задатке сам обавио и нисам имао ништа друго.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли је имао неке састанке групе којој је он припадао, да ли је, да ли се о нечему расправљало?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Моја група са којом сам ја дошао?

НАТАША КАНДИЋ: Давали неки задаци, да ли је у време?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали некакве састанке Ви, та Ваша група, са евентуално Зораном Обреновићем или Борисавом Михајловићем?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, никада, ни на кавим састанцима никада нисам присуствовао, никада.

НАТАША КАНДИЋ: До тог минског поља, до тог догађаја у Ловасу, неки цивили, неки људи су убијени и то се помиње у оптужници. Да ли Ви нешто знате о томе?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: И на то питање сам одговорио.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте, да ли сте били са неким из Ваше групе или из оне прве групе добровољаца, који је нешто знао о томе, рекао Вам нешто о томе, шта се догађа са људима, ко убија те људе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у неком разговору чули за нека убиства, за нека дешавања?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, нисам чуо.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате, да ли је у Ловасу био уведен полицијски час?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: И то сам одговорио.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То је на моје питање.

НАТАША КАНДИЋ: А рекли сте нам да сте за овог човека сазнали, овај који је убијен, да је, да није могао да хода, да сте овај то сазнали у овој породици Воргић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како гласи питање?

НАТАША КАНДИЋ: Када је сазнао то?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: И то сам одговорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је рекао.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли је сазнао, како су они сазнали, будући да.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: И то сам одговорио.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли се та породица Воргић, да ли су се, да ли су излазили у село?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Јесу.

НАТАША КАНДИЋ: Слободно?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Е па сада, њихова осећања сада баш не знам да ли су излазили слободно, поред мене су могли да иду где год хоће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ван, када су ишли са Вама где хоће, а да ли су могли негде сами да иду да могу слободно да се крећу?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, та једна девојка која је живела ту, она је радила у Црвеном крсту и ишла је нормално на посао.

НАТАША КАНДИЋ: Имам још питање, када су ишли тим путем према неком месту где би се обављали неки радови, брање нечега, да ли је било успут неке војне контроле, неког пункта?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, није било.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било, где сте Ви стражарили, где су постојале те страже, да ли је било негде према изласку из Ловаса?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Одговорио сам на то питање.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је, молим Вас, на овом, од Вашег пута, од задруге према изласку из Ловаса, да ли је негде било неког пункта, страже?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Био је пункт.

НАТАША КАНДИЋ: Где?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Код силоса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се тај пункт налазио иза овог места, где су те ливаде?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, ми нисмо дошли до тог пункта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, а како знате да је тог дана у том времену када се Ви крећете, да је код силоса био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Чега?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало сачекајте, не одговарајте

НАТАША КАНДИЋ: Стража, да је било страже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он то није рекао да је тог дана.

НАТАША КАНДИЋ: Рекао је сада да је била ту стража.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да је постојао пункт иза силоса, а није помињао.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било тог дана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А није помињао да је то.

НАТАША КАНДИЋ: Ја сам схватила да је он рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, помињао је да се ту налазио пункт и да му је познато.

НАТАША КАНДИЋ: Како зна?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, видео сам.

НАТАША КАНДИЋ: Одакле?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Из аутобуса.

НАТАША КАНДИЋ: Када сте долазили?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нормално, када сам долазио.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми, овај, данас сте поменули да сте видели двојицу браће која су доведени, па ми опишите, када је то било, ко их је довео?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Одговорио сам, ја нисам рекао браће, него нека двојица.

НАТАША КАНДИЋ: Нека двојица.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Који су, рекли сте, пуцали из, овај.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, можда су и браћа, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је исто причао на моја питања, да је то било оног дана када су дошли у дворишту задруге.

НАТАША КАНДИЋ: Али нам није рекао како је, да ли је он видео да они пуцају са силоса?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви видели да пуцају?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Прво да се разјаснимо, ја нисам рекао да су пуцали са силоса, као што Ви кажете, ја нисам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте Ви видели да они пуцају или сте евентуално чули и одакле Вам то сазнање?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Чула се пуцњава, ја сам залегао иза зида, нормално, сви смо преко зида, двоје, троје је истрчало, прешло преко, јер пуцало се ту, са крова, прекопута улице. Нисам видео од њих да пуцају, не могу испод црепа да видим шта се дешава.

НАТАША КАНДИЋ: А ко је њих довео?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не знам.

НАТАША КАНДИЋ: А где сте Ви били када су они, са ким сте Ви били?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: У дворишту са пушком.

НАТАША КАНДИЋ: Па, да ли сте били сами Ви и пушка у дворишту?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, било је ту још војске.

НАТАША КАНДИЋ: Па, наведите нам ко је још био.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, у том моменту, нисам знао ни како се ја зovem, а не.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам, овај, да сте се плашили мине, да ли је тако?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тако је и сада се плашим мине, имам фобију.

НАТАША КАНДИЋ: А онда сте нам рекли како сте, када је тамо експлодирала мина и када се овај бацио на мину, да сте Ви устали, пришли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да одговарате на ово питање, само ми реците, с обзиром на Вашу изјаву да сте се плашили мина, а пре него што сте потрчали у том правцу, тај човек је изговорио «мина, стој»; а зашто Ви онда трчите ту, ако сте се плашили?

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекао је да је радознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из радозналости?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Рекао сам, одговорио сам на то питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је та радозналост била већа од страха?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Видите да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: И овај, када долазите други пут у Ловас?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Колико остајете други пут?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: И то ми није познато, нисам водио рачуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли оквирно да кажете, да ли је то било неколико месеци, неколико?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не знам, нека буде месец, нека буде месец и по, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте нека буде, или знате или не знате?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Вас неко позива да дођете у Ловас?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Ко?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Породица Воргић.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли обављате неке послове у том другом боравку, да ли сте у оквиру неке формације, нешто?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Шта радите тамо?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Лежим, одмарам, ништа.

НАТАША КАНДИЋ: Извините, шта радите у Зворнику после тога?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ја се извињавам.

НАТАША КАНДИЋ: Рекао је молим Вас данас да је био у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у Зворнику тамо опет ишли на неко ратиште или сте тамо ишли овако неким другим поводом?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ја се противим, судија, оваквом питању, просто због тога што то представља некакав његов живот касније, после онога што је предмет оптужнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, ми ценимо целокупно понашање окривљеног пре и после извршења дела за које је тужен.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ја бих више волела да ценимо његово понашање пре свега овога, па да се овде задржимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па утврђујемо неке чињенице и околности везано за то.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ја као бранилац нисам пуно са њим проћаскала на ту тему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је Ваш можда или пропуст или нешто, мислим, не знам. Да ли можете на то да се изјасните?

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих имала још једно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте после овога ишли на неко ратиште, Ви сте рекли да сте били у Зворнику, да ли сте тамо били у?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, конкретно, ја нисам био у Зворнику, ја сам био у селу некоме тамо, тамо ми је комшиница живела, тамо сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тамо ишли у неким формацијама?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или сте овако ишли?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, као грађанин.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли је у том селу било неких оружаних сукоба?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: У ком селу?

НАТАША КАНДИЋ: У том у коме Ви кажете да сте били, не у Зворнику, него у неком селу, па пошто не кажете име, ја питам онда, да ли у том селу је било оружаних сукоба, обзиром да је у то време почевши од марта 1992., да је било оружаних сукоба у Босни и Херцеговини и у општини Зворник?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам да је са Вама био Ваш кум Горан Јеремић. Да ли можете да се сетите, овај, да ли је он са Вама у дворишту, да ли га видите у дворишту када, да ли је био у дворишту када долазе та двојица који су наводно, пуцали, да ли је он ту са Вама, да ли је он ту у дворишту?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја га нисам видео, вероватно је био ту.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је он са Вама у тој колони када се крећете, када пратите цивиле према воћњаку, винограду, не знам куда сте?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, није био.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли он са Вама станује у тој занимљивој кући?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли он одлази из Ловаса у исто време или остаје тог првог пута?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Првог пута он је мене одвезао у болницу. Значи, заједно са мном одлази на ВМА:

НАТАША КАНДИЋ: А да ли се он враћа или остаје?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: То не бих знао да Вам кажем.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате, да ли имате сазнање, док сте боравили у Ловасу, да ли је било неких, неко извршио неко кривично дело?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, не знам, није ми познато и није ме ни занимало нешто. Нисам много ишао по селу, нисам забадао нос тамо, јер имао сам паролу, што мање знаш, дуже ћеш да живиш.

НАТАША КАНДИЋ: Аха, а кажите ми, одакле Ваша одлука да идете у Ловас, како је дошло до тога?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: То не бих могао да Вам одговорим.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте отишли преко неке странке, преко?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: На то сам одговорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ рекао, да је на позив Зорана Обреновића.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранилац.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Пошто ми је најсвежије било ово питање везано за претходно изречено, везано за неке састанке и да ли је у току боравка имао састанке са својим, својом групом, а он дао одговор какав је дао, ја бих га само питала, да ли у том периоду од пет, шест дана колико је боравио у Ловасу, било уопште разлога за било какве састанке?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, мени то није познато да ли је било разлога, али ја нисам никада био на некаквом састанку, ни на каквом договору, значи, искључено.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Током давања своје одбране, да ја не бих сада цитирала, на Ваше питање, госпођо председнице, он је рекао шта му је једном приликом Бата, односно Бирисав Михајловић рекао у вези са неким задацима ту, па бих молила да просто, ако се сећа, ту реченицу коју је изговорио, понови сада.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисам разумео питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам ни ја, право да кажем. Конкретизујте то питање, на шта се односи.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Бојим се да ћу онда у своја уста одговор који је он дао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је то већ нешто рекао, али.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Јесте, већ је одговорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто да понављамо то што је рекао?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да бих наставила даље са питањима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, Ви питајте даље.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро. Објаснили сте да је током Вашег проласка кроз двориште задруге, неко споменуо у пролазу, ту сте, «пазите, можда је минирано»; а добисте неки одговор тамо како добисте, нисте знали ко је то рекао, у пролазу сте то чули, па Вас ја сада питам, да ли је тај разговор био везан за конкретну локацију на коју сте тог дана ишли?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, ја нисам стекао такав утисак, ја сам објаснио.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Моје следеће питање. Да ли сте знали да на локацију на коју идете, постоји нешто што је минирано, Ви да ли сте знали, Јоване?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да одговорим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, нисам знао, не бих отишао ни луд.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала. Саопштили сте пред судијом везано за потврду коју сте добили након Вашег рањавања, да Вам је можда ту потврду донео, чини ми се, Михајловић у болницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како гласи питање?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли Вам је донео потврду у болницу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, он је то рекао да му је, чини му се да је донео Борисав Михајловић.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Мени се чини да је донео, али нисам сигуран, нисам сигуран како је та потврда дошла, стварно не знам, ето не знам.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Е добро, ја ћу Вас питати следеће, а зашто Вам је та потврда била потребна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је исто одговорио, он је рекао да због посла, због радне организације.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Посла, сматрао сам да би требао да имам неки документ.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Извињавам се, то сам ја онда пропустила. Такође је питан овде и објаснио је да, пошто су то ови његови одговори овако на постављена питања можда по неки пут звучала опуштено, ноншалантно, он ништа човек не зна, нема појма ни да је био, па ето, ја просто да га питам, на питање да ли сте некога питали где идете, зашто идете, како идете тог дана, Ви рекосте нисам никога питао, а ја Вас питам, да ли сте имало разлога да некога питате где идете, да ли је то било нешто компликовано, да ли је било нешто опасно, да ли је било нешто занимљиво, да ли се дешавало било шта што би могло да Вас натера да питате некога, где конкретно идемо, шта ће конкретно да се дешава?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, ја мислим, ја нисам имао та сазнања да је то нешто опасно, да бих ја сада морао некога да питам, а пошто ми је Бачић рекао, да ли имаш неки задатак, хоћеш са нама, ја сам сматрао да је то можда Борисав Михајловић или Обреновић да су рекли, хајде, покупи ту некога, као задатак, хајде тако да назовем, како да кажем, а нисам имао сазнања никако да је то нешто опасно, да је то, да то нешто може да се деси, да је то противзаконито или нешто.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала. Да ли сте у било коју зграду села Ловас која представља месну заједницу, школу, општину, милицију, било шта, неку значајну, хајде да кажемо, грађевину тог места, за време Вашег боравка тих пар дана, улазили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам чула, да ли је, питање?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Улазио, да ли је за време тог боравка улазио у неку од тих зграда, рецимо, месну заједницу, не знам, школу, не знам, задругу, на спрат и тако?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, не, нисам имао потребе да улазим.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала. Да ли сте било где за време овог Вашег боравка у месту, када сте доводили те људе, предавали то оружје и тако даље, видели било какве карте, мапе, топографске карте, било шта везано за тај терен где се налазите?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, нисам видео и карта мени ништа не значи.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, сами ми реците, појасните, кажете нисте улазили ни у какву зграду. А како када доносите то оружје и то, где то предајете?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: То на врата дамо овом ко буде тамо, нисам ни улазио стварно у зграду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме то на врата дате?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Откуд знам, то је била маса људи, госпођо, маса људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где Ви контактирате са тим што кажете, Воркапић или Девчић?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, ми смо стајали обично испред зграде, испред зграде и онда изађе неко и каже, то сам Вам објаснио, изађе неко и каже, хајде вас двоје, дај, иди са овом двојицом, ајде пођите и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су та двојица неки мештани или Ваши добровољци?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, наши, наши. Ја сам конкретно ишао, зато сам и рекао, нас двоје, зато што сам стално ишао са овим кумом и увек нам је неко дао неког мештанина, доведи, еј, каже, која ће двојица да иду или хајде вас двојица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ја ћу сада да поставим после овог одговора питање. А зашто је пристао, зашто си пристао на такву, ајде да кажем, такав налог? Да ли ти је неко рекао да поступиш по налогу тих људи, хајде вас двојица?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, нормално да ми је рекао.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ко је рекао, шта је рекао, Бата Михајловић шта је рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао да је он рекао.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисам ја рекао Бата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас молим, немојте да таква питања.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако он сам не тврди да је такав налог добио.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Што се тог конкретног случаја тиче, Бата Михајловић није ништа рекао, али нам је рекао овако у принципу, значи онако у глобалу, нађите се увек мештанима ту, значи.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала, то је оно што је и рекао, значи то сам хтела само да понови.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, ја конкретно за случај, значи, нађите се ту људима при руци, ако нешто затреба када вам неко каже, урадите, нема проблема.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: И ја ћу само неколико питања, судија, везано за конкретне чињенице, наводе из оптужнице. У оптужници на страни 13, пише, за све окривљене, па рачунајући и Димитријевића – иако су знали да је неко од тих локација минирано. Јоване, да ли сте знали да је нека локација минирана у оквиру села?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: На истој страни везано за окривљеног Јовановића, уз окривљеног Стојановића, Бачића, Косијера, Вукосављевића и Хрњачког, пише, окривљени су формирали колону. Ја питам, да ли сте Ви, Јоване Димитријевићу, формирали колону тог 18.-ог ујутру?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, нисмо ми.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли је неко од ових лица која се спомињу овде поред Вас, формирао колону?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: На страни 14 исте оптужнице, пише: посумњали да би могло бити минирано, па пошто смо добили одговор да није знао, сада просто постављам и ово безвезно питање, морам у складу са оним што је написано, да ли је посумњао да је терен миниран?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала, немам питања више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље, адвокат Здравко Крстић, изволите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, ја уз Вашу дозволу, питаћу га директно, али не о садржини изјава мимо данашње судије и пред истражним судијом, а о изјавама датим пред замеником тужиоца и браниоцем у полицији. Питаћу га, временски, колико се задржао и како је текао ток тог разговора, дакле, нећу га о садржини питати, јер смо то се договорили, чини ми се данас, дефинитивно, да не употребљавамо то, док Ви не одлучите. Ви сте позвани, ја имам овде записник тај, у 15 часова у својству странке и разговарали сте до 17 и 30 часова, значи од 15 часова до 17,30 Ви сте грађанин, нисте осумњичени. За то време када су Вас испитивали, да ли су службена лица излазила више пута, враћала се, правили паузе и биле неке сугестије како да одговарате, не шта се одговорили?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Прво овако да разјаснимо. Ја нисам тамо позван, значи, дошли су по мене, стрпали ме у кола, морате да идете са нама, да пођете на информативни разговор и ја сам питао о чему се ради, каже – «сазнаћеш, има времена, полако, седи, уживај», одвели ме у Кнеза Милоша и тамо је почело, шта где.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али, саслушавају Вас у својству грађанина.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, не знам ја које је својство.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли су Вам рекли да сте осумњичени?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, нити сам добио неки позив, нити да сам осумњичени, ништа.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја имам овде записник од тог дана, од 07.11.2005., да ли је то тада било?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, вероватно, слаб сам са датумима.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Почиње у 15 часова странка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећемо се.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А завршава се у 17,30.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо се задржавати на тој изјави.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, за то време, да ли су службена лица више пута излазила, само о току, значи не о чему?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, излазили су, доста пута су излазили, из собе у собу.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је било неких сугестија за Ваш одговор у том разговору или није?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање, јер је потпуно безпредметно шта се ту тада дешавало, с обзиром да се та изјава користити неће.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Е па сада, ова ће се користити, изгледа, јер сада се саслушава после од 15 до 17,30 се не користи, а од 17,30 траје пола сата, 18 часова, до 18, где Вам је саопштено Ваше право на браниоца и тако даље, већ сте осумњичени, иако пише и даље грађанин. Сада Вас питам ја, да ли је иста садржина разговора била ово неколико сати и ово пола сата?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На коју садржину разговора мислите, чега, пред ким?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Пред истим органом, службеним лицима која су направила овај записник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање, јер се те изјаве користити неће у поступку.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ни ова што је био тужилац присутан и бранилац?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све изјаве где нема браниоца.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Има, овде има, зато и питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где има браниоца? Никакве изјаве нема, према томе, сва питања тамо где нема браниоца.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Е па то што није био бранилац, то је пропуст службеног лица, али има упозорење, присутан је Драгољуб Станковић, заменик тужиоца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање, браниоца нема и према томе, та изјава не може да буде доказ, нити се сме предочавати.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, ја сам хтео само да укажем о атмосфери која се стварала приликом узимања изјаве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, ја сам одбила одговор на то питање, идемо даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Завршио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље браниоци, који имају питања, од бранилаца, има ли неко питања? Изволите.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Добар дан, бранилац Радована Влајковића. Ја ћу имати само неколико питања, господине Димитријевићу. Рекли сте да нисте учествовали у ослобађању Ловаса.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тако је.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Да ли Вам је познато, да ли су неки други добровољци учествовали у тој акцији?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Познато ми је.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Хвала. Говоримо сада о моменту када се колона креће. Да ли сте приметили, дакле креће се према тим виноградима, да ли сте приметили да у тој колони осим војника из Ваљева и људи које Ви познајете као добровољце, налазе још неки припадници у униформама и наоружани?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Приметио сам.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Да ли можете да се изјасните, колико је отприлике било, дакле, тих људи који нису ни војници из Ваљева, ни припадници Ваше јединице или групе, отприлике?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, можда једно десетак.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Да ли можете да нам кажете, у ком делу колоне се они налазе, напред, у средини?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, ја мислим да је био предњи део, значи, напред.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: И само још да нам кажете, уколико се сећате, какве су униформе они имали, ако се сећате?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, сећам се, зато што су они баш онако штрчали, овај, мимо свих униформи, они су имали неке чудне униформе, то су биле униформе онако браон прскане, навлачиле су се преко главе, тако мало су били чудно обучени. Ја до тада нисам видео ту униформу.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Хвала и да ли можете да се изјасните, шта су они на главама имали, уколико се сећате, ако се не сећате?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, не бих био слободан да кажем, мислим да су и они имали шлемове, али нисам сигуран.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Хвала Вам, то је било све што сам ја имао, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оптужених, има ли неко питања? Само мало, доћи ћете на ред. Оптужени Љубан Деветак, да ли имате питања? Изволите.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Рекао си данас да си дошао у Ловас заједно са овим Батом Михајловићем, Борисавом, да ли је тако?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тако је.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Исто тако из Пазове до Товарника са њиме?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, да, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли можда грешиш да га ниси затекао у Товарнику?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сигурни да сте са Борисавом, Батом Михајловићем дошли?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисам сигуран, нисам сто-посто сигуран.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ово питам због тога што је са мном у аутобусу дошао 07.10. и остао тамо. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има још неко од оптужених питања? Нема нико. Реците ми, Ви сте, господине Димитријевићу, Ви сте истражном судији рекли да имате тај надимак «Јоца».

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, није ми то надимак, није ми то својствено «Јоца»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас тако зову ови Ваши другари?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, у принципу не, можда ето Бачић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још неко био у тој Вашој групи да има такав надимак?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: То мени није надимак, мени је име Јован, Јоца, Јован, Јова, а није ми познато да ли је, није, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте давали личне податке, 24. септембра 2007. године, унето Вам је као надимак «Јоца»:

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, то није надимак, то је извучено из имена, значи да сам ја, Јоца звани «Тарзан», то је већ надимак, али пошто сам Јоца, Јован звани «Јоца», или «Јоле» или «Јова» или «Јованче»; како хоћете, то је већ извучено из имена. Зато не сматрам да је то надимак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, та Ваша повреда коју сте имали, где је тачно била?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тачно између очију, значи, пресечена ми је овде ова вена, ево ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред истражним судијом сте нешто помињали да сте Ви ту били у саставу неких јединица «Душан Силни»?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте тако нешто?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, ми смо били при територијалној одбрани, али, касније је било то као «Душан Силни», нешто се чуло, али ја нисам припадник ниједне организације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, када Вас је нешто заменик тужиоца питао «мислим само у овом смислу Вашег положаја, организације и тако, да ли сте знали и када сте кренули, ко ће са Вама командовати, у чијем саставу идете», а Ви одговарате: «Знали смо да је «Душан Силни» одред «Душан Силни», то сам чуо и да ће, што се наше групе тиче, ја сам знао да нас води Бата Михајловић и покојни Обреновић».

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тако је, ја сам то сазнао касније да је «Душан Силни», али сам одмах знао да смо пошли са Батом и са покојним «Аждајом».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте то касније сазнали да сте Ви «Душан Силни»?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, ја и сада не знам да смо ми «Душан Силни».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте то касније сазнали?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, причало се као «Душан Силни» и шта ја знам, неки из Пазове, неки из Панчева, немам појма где сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А те неке друге групе које су биле, Пазова, Панчево, јесу ли и те групе биле, имале неке своје посебне, да кажем, вође групе или тако нешто или је Бата Михајловић био и за те друге групе задужен?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, они су имали своје, тамо неког команданта или вођу или већ како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неке од тих других људи?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, чуо сам за неког Ступара, али ја човека никада у животу нисам видео, то је неки човек из Пазове, чини ми се. Нисам га никада видео, не знам. Ја се извињавам, чуо сам, каже «Ступарева група», «Батина група» и овог, шта ја знам, ето тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, помињали сте у истрази да нешто знате наше оптужене, не да знате, него да сте чули за Александра Николајидиса, Петронија Стевановића?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, да, чуо сам само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте их тамо виђали?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас молим да.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Никада их нисам видео, никада нисам био са њима, али сам чуо онако, Аца, сада да не кажем како га зову, и тако, Петроније. Познавао, чуо сам за неког, уствари нисам чуо, него сам

видео, што је карактеристично, на пример, човека кога сада, а не знам како се зове, на пример, који је имао личку капу, неку, ето то ми је остало у сећању и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неког Косту Гвозденов?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, не знам ко је то, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, има ли још неких питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Обзиром да је малопре први пут поменуо да је било још неких десетак лица која нису били ниједно ни друго, него нешто треће, онда бих ја замолио да погледате, 26 страна његовог исказа, седми пасус одозго, на питање окривљеног Зорана Косијера, када га је питао, да ли је могао да види ко је водио колону, да ли је то био територијалац или војник, припадник, ја, Димитријевић Јован, да одговорим, «то је била војска ЈНА». Па, малопре у наставку питања браниоца је одговорио да ти који су били, тих десетак у тим жућкастим, да су они били на челу колоне, па сада, шта је, да ли је то у складу са овим што је говорио у истрази?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Треба да објасним?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да појасните.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ево овако. Ја не знам коме су они припадали, да ли су они били добровољци, да ли су они били војска, да ли су, коме су они припадали, ја нисам рекао да су ишли на челу колоне, али су значи били напред. Не знам да ли су војска, да ли су добровољци, те су ми униформе чудне биле, ја сам те униформе тада први пут видео, значи то су биле овако, као овај намештај, браон, прскане униформе, боја кукуруза, ето тако, отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, наставите са питањима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли то значи да остајете при томе да је ЈНА била на челу колоне?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, да, да, ЈНА је била на челу колоне и између осталог су можда десетак тих људи, било је ту нас једно шест људи, сада ја не знам. Рекао сам Вам да је у задрузи било море војске, униформи, чудо Божије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде смо ми имали ових дана, ова два дана пре Вашег испитивања, двојицу оптужених који су такође, да кажем, по Вашем сазнању, учествовали са тим Ваљевцима, за које Ви не знате да ли су резервисти, добровољци, они тврде да су добровољци водили ту колону, да су се шетали око те колоне, да је било напред-назад, па с обзиром на то Ваше сада изјашњење, да је војска била ту, у вези тога ми се изјасните. Ја Вам предочавам шта су они изјавили.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ништа, ја сам се кретао у колони, војска јесте била. Е сада, да ли су они били резервисти, да ли су они

били активна војска, углавном је била ЈНА из Ваљева, откуд ја знам ко је, да ли су регуларна војска, да ли су, немам појам, резервисти, не знам, али углавном војска је била. Нисмо ми никоме командовали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли сте Ви у склопу те групе Бате Михајловића, били неки командир или тако нешто?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, нити умет то да радим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли још неких, имате ли још нешто да изнесете у своју одбрану што Вас ми нисмо питали, а евентуално Ви сматрате да је битно да појасните?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, не знам шта бих више изнео, осим да се не осећам кривим, ако то нешто значи, значи, нисам никога убио, нисам никога силовао, никакву противправну вредност нешто нисам опљачкао и тако, ако то нешто значи, а ако не значи, цабе причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Неких даљих питања, хајдете идемо овако, тужилац, па пуномоћник.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли имате сазнања, да ли је у неким другим ситуацијама када су тако цивили ишли да обављају неке послове, да ли је тада са њима била ЈНА или су били и неки други?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Немам сазнања ко је ишао са њима.

НАТАША КАНДИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, бранилац.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли се сећа, како је критичном приликом носио своје оружје, конкретно где је ушао када је ушао у ту ливаду?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Све време пута и када сам ушао, о десно раме.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли је скидао са рамена?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, сама је пушка спала.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли је пуцао?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Током боравка ту на ливади мислим?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, не.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: И молила бих, ако можеш просто објасниш већу, то напред, ти у тим неким шареним униформама, не знам каквим, напред, испред колоне, односно испред тебе, ближе врху колоне, напред, колико напред у односу на војску која је постојала ту у колони?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, када сам то рекао напред, то сматрам да је испред мене. Е сада, колико је људи било испред мене.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли је била заједно са војском која је била напред или одвојено?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате то у сећању или немате?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, у принципу не знам да ли су били они заједно, да ли је заједничка команда, да ли је војска.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не питам то, него просто, физички да ли су заједно били помешани, два оваква, два онаква, три оваква или свако одвојен за себе?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, не, војска је, они су се исто држали заједно, војска је била прва, па они, па смо ишли ми и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја се извињавам само још једном, они су излазили из колоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, ти шарени, они су се мало бахато понашали. Значи, они су излазили из колоне.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: У вези управо, моја два питања иду у том правцу и у вези ове групе од десетак, ако сам ја добро разумео, који су у специфичним униформама до тада, оптужени каже да није видео те униформе. Ја питам, пошто је оптужени и раније и данас рекао да је било неколико група, он је припадао Батиној групи, па Ступарева, па тих добровољаца, да ли је та група припадала, тих десетак са специфичним униформама, како је данас описао, боје кукуруза, да ли је та група припадала, тих десетак, овим групама што он зна, добровољаца или не, да ли има сазнање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорите.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, немам сазнања.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: И само.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја се извињавам, нама нису припадали, сигурно, зато што сам ја тада први пут у животу видео такву униформу и то ми је мало.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али, сем тих десеторо, што сте видели у тој униформи, да ли сте видели још неког 11.-ог, 12.-ог да припада некој другој групи у истој униформи или само њих десет, увек су се држали засебно и не знате којој групи припадају?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Они су се углавном држали онако, како да кажем, компактно, заједно су се држали, значи.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А да ли знате, да ли су припадали овим Ваљевцима или нису?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не знам, не знам коме су припадали.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: И само још ово. У овом распореду, како сте објаснили на питање Вашег браниоца, они су ишли испред, а Ви сте данас објаснили да су испред ишли цивили, па иза цивила су неки

добровољци, војска и то. Где ова група сада, да ли са овим добровољцима, да ли је ближе цивила или иза или у ред са добровољцима? Мислим на ову десеторицу, фокусирам само питање на ово десеторо? Он их испред види, где их види?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви видите где се ти људи налазе, или не видите?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја отприлике, колико ме сећање служи, ја мислим да су они били ту испред војске, значи нису били у колони са војском, него су ту били негде са нама, између војске и цивила.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Овај моменат мене интересује, претпостављам и остале учеснике овог поступка, дакле, када виче, Ви причате са «Пљоком»; да ли је тако, не обраћате пажњу, али када викне онај цивил «станите, мина»; Ви гледате и пођете тамо из радозналости. Где видите тих десеторо, где се налазе, испред Вас, одмах иза цивила, у ред са ким, мислим, положај, само то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли видите у том моменту те људе где су?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, ја не видим њих, али нисам обраћао пажњу, значи, где се они налазе, али су били, нису били са војском, то знам сигурно.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шта то значи нису били, били су напред?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, били су ту негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте молим Вас, он каже да их не види.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Они су у принципу били можда иза мене и «Пљоке», можда, али нису били са војском у задњем реду, значи између војске и цивила су се негде налазили.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Ја се извињавам, два минута, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, знате шта, хоћемо пет кругова, хајде сада.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Молим Вас само везано за ових десет људи. Иза ЈНА који су се налазили на челу, ти људи који су били на челу, који кажете, били су ЈНА, да ли су имали исту команду као Ваљевци или Ви то не знате или нису, да ли можете да одредите у том погледу?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, ја не знам да ли су имали исту команду, немам тих сазнања, у принципу, али овај дозволићете ми, колико сам видео, да они, они су се понашали онако самовољно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте рекли?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Самовољно су се понашали.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Само још нешто. У том пољу бивате рањени Ви, рањено је још двоје људи. Да ли сте сазнали, ко су та двојица који су рањени поред Вас?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Немам више питања, хвала.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја сам чуо касније да је рањено двоје, троје, али, ја стварно не знам.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Хвала.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 13 часова и 27 минута и биће настављен дана:

***19. септембра 2008. године
у 9 часова и 30 минута.***

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА